

VĚRNÍ A PADLÍ
KNIHA ČTVRTÁ

HOST

Hněv

JOHN
GWYNNE

Série, která slibuje stejnou míru komplexnosti a hloubky jako knihy
Roberta Jordana z cyklu *Kolo času* či *Píseň ledu a ohně* George R. R. Martina.

LIBRARY JOURNAL

VĚRNÍ A PADLÍ
KNIHA ČTVRTÁ

Hněv

JOHN GWYNNE

PŘELOŽIL PAVEL ČERNOVSKÝ
BRNO 2026

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Wrath

Copyright © John Gwynne 2016

First published 2016 by Tor an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited

All rights reserved

Jacket illustration by Paul Young

Map illustration by Fred van Deelen

Translation © Pavel Černovský, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3117-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-3118-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3119-6 (MobiPocket)

*Edwardovi,
který se mnou procházel Země vyhnanců,
stál mi po boku a sdílel se mnou tuto cestu
od počátku do konce.
Miluji tě, synu.*

*A Caroline,
mé lásce,
důvodu, proč každý den vstávám.*

SEZNAM POSTAV

ARDAN

Brenin — zavražděný král Ardanu, otec Edany.

Brina — léčitelka z Dun Carreg, majitelka hašteřivé vrány Crafa. Uprchla s Corbanem a Edanou z dobyté Dun Carreg. Po mnoha tragédiích a dobrodružstvích putuje s Corbanem a jeho rostoucím vojskem do Drassilu, bájně pevnosti obrů skryté hluboko ve Fornském lese. Přežila dobytí Drassilu, unikla s malou družinou Corbanových přátel a nyní je Corbanovou rádkyní.

Corban — válečník z Dun Carreg, syn Thannona a Gwenith, bratr Cywen. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg a dále do Domhainu. Odsud putoval do Muriasu, pevnosti obrů z klanu Benothi, aby vypátral svou sestru Cywen. Tam viděl demony Kadošim posednout jeharské válečnický a tam také Calidus zabil jeho mámu Gwenith. Corban se rozhodl bojovat proti Asrothovi a jeho služebníkům a vedl vojsko do Drassilu. Tam zjistil, že jeho rádce Meical z řad Ben-Elim ho podvedl, že proroctví bylo jen strategickou lstí a že Corban doopravdy není Jasná hvězda. Corban odešel do lesa přemýšlet, tam ho však přepadli a nakonec zajali obři Jötunové. Odvlekli ho od jeho vlkovčice Bourky, která zůstala ležet smrtelně zraněná.

Cywen — z Dun Carreg, dcera Thannona a Gwenith, sestra Corbana. Zajal ji Calidus a Nathair coby návnadu. Zachránil ji Corban a jeho

druzi při bitvě o Murias. Putovala do Drassilu s Corbanem, po cestě se stala Brininou učednicí a naučila se něčemu ze staré cesty krve a kosti.

Dath — rybář z Dun Carreg, kamarád Corbana. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg. Provázel Corbana do pevnosti Murias při pátrání po Cywen. S Corbanem putoval do Drassilu a oženil se s jeharskou válečnicí Kullou.

Edana — královna Ardanu na útěku, dcera Brenina. Z dobytého Domhainu uprchla na lodi v doprovodu hrstky štítonošů a Roisin. Po návratu do Ardanu se připojila k malé družině povstalců skrývajících se mokřadech okolo Dun Crin a pomalu roznítila oheň odporu. Vyhrála velkou bitvu proti Ewnisovi, regentovi Ardanu.

Ewnis — rádce a vrah krále Brenina a otec Vonna. Spřažený s královnou Rhin z Cambrenu. Stal se regentem Ardanu vládnoucím coby Rhinina pravá ruka a vedl vojsko do mokřadů okolo Dun Crin, aby rozdrtil Edanin odpor. Prohrál v zuřivé bitvě a padl.

Farrell — válečník, syn Anwartha a kamarád Corbana. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg. Doprovázel Corbana na sever při pátrání po Cywen. Stal se jedním z nejvěrnějších Corbanových štítonošů.

Gar — štolba, tajný ochránce Corbana. Jeharský válečník a syn Tukula, vládce Jeharů. Uprchl s Corbanem a Edanou z dobyté Dun Carreg. Doprovázel Corbana na sever při pátrání po Cywen. Odsud s Corbanem putoval do Drassilu. Stal se jedním z jeho nejvěrnějších štítonošů.

Meg — osiřelé dítě z vesnice na okrajích močálů v okolí Dun Crin. Mezi Meg a Camlinem se vyvinulo pouto.

Pendathran — velitel vojsk krále Brenina, zraněn při dobytí Dun Carreg. Uvězněn a mučen Ewnisem. Unikl s pomocí Cywen a stal se vůdcem odporu v Dun Crin.

Rafe — mladý válečník náležející k Ewnisově pevnosti. Od dětství rival Corbana. Vycvičený coby lovcí a přítomný při útěku Edany z Domhainu. Putoval s Braithem zpět do Ardanu, kam sledoval

Haliona, aby našel Edanu. Bojoval v bitvě o Dun Crin, a přestože stál na straně poražených, uprchl do bezpečí. Napil se z poháru z hvězdného kamene a upadl do bezvědomí.

Vonn — válečník, syn Evnise. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg, zůstal při ní během zkázy Domhainu a úprku odsud. Bojoval v bitvě o Dun Crin a odmítl přemlouvání svého otce Evnise, aby zradil Edanu. Evnis se pokusil Vonna zabít, ale Camlin Evnise střelil šípem, zabil ho a Vonnovi zachránil život.

CAMBREN

Braith — válečník a lovcí. Dřív vůdce zbojníků z Temného hvozdu, nyní lovcí královny Rhin. Zabit Camlinem v mokřadech u Dun Crin.

Geraint — válečník, velitel královny Rhin.

Morcant — válečník, dřív první rytíř královny Rhin, ale porazil a nahradil ho Conall. Nyní jeden z Rhininých velitelů, propůjčený Evnisovi na pomoc při potlačování odporu proti Rhin v Ardanu. Utrpěl drtivou porážku v mokřadech u Dun Crin, ale přežil a uprchl. Nyní je regentem Ardanu.

Rhin — dříve královna Cambrenu, nyní královna celého západu, jež dobyla Narvon, Ardan a Domhain. Služebnice Asrotha, démona a vládce padlých. Pátrá po Evnisovi, neboť věří, že Evnis ví, kde se nachází náhrdelník z hvězdného kamene.

CARNUTAN

Gundul — král Carnutanu a spojenec Nathaira. Syn Mandra, který byl podezřelý z vraždy krále Aquila z Tenebralu a kterého zabil Veradis. Staví silnici do Fornského lesa v naději, že objeví ztracenou pevnost Drassil.

DOMHAIN

Baird — jednooký válečník, jeden z Degadů, Rathových zabijáků obrů.

Nyní štítonoš a ochránce Edany.

Brogan — válečník Domhainu známý také jako Bezkrk. Štítonoš Lorcana, jeden z přeživších, kteří uprchli s Edanou.

Conall — válečník, levoboček krále Eremona. Bratr Haliona a nevlastní bratr Coralen. Při dobytí Dun Carreg se přidal na stranu Evnise. Nyní pán Domhainu, kde vládne jménem královny Rhin.

Coralen — válečnice, společnice Ratha. Nemanželská dcera krále Eremona, nevlastní sestra Haliona a Conalla. Provází Corbana na sever a pak do Drassilu. Bojovala v bitvě o Drassil a uprchla při jeho dobytí.

Halion — válečník, první rytíř Edany z Ardanu. Levoboček krále Eremona, bratr Conalla a nevlastní bratr Coralen. Zajatý Conallem, když coby zadní voj umožnil Edaně uniknout, později ho však Conall vysvobodil. Vydal se do Ardanu, v bažinách u Dun Crin se znovu spojil s Edanou.

Lorcan — mladý král Domhainu na útěku, syn Eremona a Roisin. Uprchl z Domhainu na lodi s Edanou. Pletichy jeho matky ho donutily volit mezi ní a Edanou. Vybral si Edanu a nyní je oddaným stoupencem ardanského odporu.

Roisin — královna Domhainu, vdova po Eremonovi, matka Lorcana. Uprchla na lodi s Edanou. Když se při bitvě o Dun Crin pokusila Edanu zabít, vyhostila ji Edana do vyhnanství.

HELVETH

Lothar — dřív velitel vojsk Helvethu, nyní helvethský král. Vrah předchozího krále Helvethu Brastera. Spojenec Nathaira a Calida. Nyní buduje silnici do Fornského lesa, k prastaré pevnosti Drassil.

Dag — lovčí ve službách krále Jaela z Isiltiru. Prežil porážku před drassilskými hradbami a uprchl s Jaelem a malou družinou přeživších válečníků, které se nyní pokouší provést skrz Fornský les do bezpečí.

Gramm — kupec s koňmi a dřevem, pán usedlosti na severu Isiltiru. Otec Orgulla a Wulfa. Spojenec Meicalův. Padl při bitvě o Grammovu usedlost.

Haelan — dětský král Isiltiru na útěku, prchá před Jaelem. Skrýval se na Grammově usedlosti daleko na severu Isiltiru. Připojil se ke Corbanovu vojsku a putoval do Drassilu, nyní je „hlavním pečovatelem“ o štěňata Bouřky s Buddaiem.

Hild — žena z Grammovy usedlosti. Manželka Wulfa, Grammova syna. Matka Swaina a Sif.

Jael — samozvaný král Isiltiru. Spojenec Nathaira z Tenebralu. V této chvíli si po drtivé porážce před hradbami Drassilu klesá cestu Fornským lesem s hrstkou štítonošů.

Maquin — válečník z Isiltiru a špička Gadraiů. Při pádu Dun Kellen zajat Lykem, vládcem Vin Thaluňanů. Zotročen a vržen do zápasnických jam, kde se probojoval málem až ke svobodě. Uprchl Lykovi během povstání v Jerolinu, hlavním městě Tenebralu, v den Lykovy svatby a spolu s Fidele, dřívější regentkou Tenebralu a nyní Lykovou chotí, se dal na útěk. Po mnoha obtížích se dostali do Ripy, pevnosti v jižním Tenebralu, kde vládne Lamar, přítel a další, kdo nenávidí Vin Thaluňany. Maquin a Fidele se do sebe při útěku zamilují. Maquin je zraněn a potácí se na pokraji smrti, při životě ho drží jen láska k Fidele a sžíravá touha pomstít se Jaelovi a Lykovi. Později ho Lykos znovu zajme a mučí, zachrání ho Veradis. Je odveden do Brikanu ve Fornském lese, kde ho soudí Nathair. Veradis ho vysvobodí.

Sif — dítě z Grammovy pevnosti. Dcera Wulfa a Hild, sestra Swaina.

Swain — dítě z Grammovy pevnosti. Syn Wulfa a Hild, bratr Sif.

Tahir — válečník z Isiltiru a špička Gadraiů. Ochránce Haelana, dětského krále Isiltiru. Stal se jedním z kapitánů v Corbanově vojsku, vedl muže Isiltiru.

Trigg — osiřelé dítě vychované v Grammově usedlosti. Je míšenka, zčásti obryně. Pomohla Haelanovi uprchnout před nepřáteli v Grammově pevnosti, později však prozradí Calidovi, kde se nachází Drassil, takže její spojení je nejisté.

Wulf — válečník, syn Gramma a bratr Orgulla. Ženatý s Hild. Otec Sif a Swaina. Kapitán v Corbanově vojsku.

NARVON

Camlin — zbojník z Temného hvozdu. Nyní společník Edany. Uprchl s ní z Domhainu, bojoval v zadním voji, bránil Edanin nástup do lodi a utkal se s Braithem, než se sám nalodil. V Ardanu se stal Edaniným průvodcem, jeho dovednosti coby lesníka a zbojníka prokázaly velký užitek. Bojoval s Braithem a zabil ho v mokřadech u Dun Crin, po bitvě o Dun Crin zabil Evnise.

Drust — válečník, štítonoš Owaina. Unikl před porážkou Owaina a jeho vojska s pomocí Cywen. Stal se jedním z kapitánů v Edanině vojsku.

Owain — král Narvonu. Dobytel Ardanu — s pomocí Nathaira —, král Tenebralu. Popraven na rozkaz královny Rhin poté, co bylo jeho vojsko poraženo.

Teca — žena z vesnice na severu Narvonu, při útěku před Nathairem a Kadošim se připojí ke Corbanovu vojsku.

Uthan — princ Narvonu, Owainův syn. Zavražděn Evnisem na příkaz Rhin.

TARBEŠ

Akar — kapitán svatého válečnického řádu Jeharů cestující s Veradisem. Připojil se ke Corbanovu vojsku. Po Tukulově smrti se ucházel

o vedení Jeharů, ale v souboji ho porazil Gar. Stal se cenným kapitánem v Corbanově vojsku.

Ilta — jeharská válečnice, padla do zajetí po pádu Drassilu, když se pokusila zabít Nathaira. Calidus ji propustil na svobodu, aby doručila zprávu Corbanovi.

Javed — otrok a zápasník z jam Vin Thalůňanů, osvobozený Corbanem a nyní kapitán v jeho vojsku, velitel osvobozenců.

Kulla — válečnice z řádu Jeharů, patří k Akarově skupině, která se připojila ke Corbanovi. Provdala se za Corbanova přítele Datha.

Sumur — vládce svatého řádu Jeharů.

Tukul — válečník svatého řádu Jeharů, velitel Stovky a Garův otec.

V bitvě o Grammovu usedlost ho zabil Ildaer, náčelník jötunských obrů.

TENEBRAL

Agost — kapitán Fideliných štítonošů.

Alben — mistr meče a léčíitel v Ripě, v této chvíli ve Fornském lese s Krelisem a vojskem ripských válečníků.

Atilius — válečník Tenebralu. Při povstání bojoval s Peritem proti Vin Thalůňanům. Ti ho zajali, zotročili a posadili na veslařskou lavici. Připojil se ke Corbanovu vojsku, ale zemřel při boji proti jötunským obrům.

Caesus — válečník orlích stráží, kapitán Nathairova vojska.

Ektor — syn Lamara z Ripy a bratr Krelise a Veradise. Učenec, kdežto bratři jsou válečníci. Tajně spřažený s Calidem a odpovědný za smrt svého otce Lamara. Padl rukou svého bratra Krelise.

Fidele — vdova po Aquilovi, matka Nathaira. Načas královna regentka Tenebralu. Lykos použil temnou magii, aby Fidele očaroval a ovládal, nakonec se s ní i oženil. Při svatební oslavě propukly nepokoje, při kterých bylo kouzlo ovládající Fidele zlomeno. Fidele bodla Lyka a ve zmatku unikla s Maquinem. Po cestě na útěku se do Maquina zamilovala a po nějaké době se stala vůdkyní odporu v Tenebralu

bojujícího proti Vin Thaluňanům. Putovala do Brikanu, aby před svým synem Nathairem promluvila proti Lykovi a Vin Thaluňanům, jenže se sama ocitla před soudem a byla uvězněna. Veradis ji osvobodil a ona uprchla do Fornského lesa s Maquinem, Krelisem, Albenem a vojskem z Ripy.

Krelis — válečník, syn Lamara z Ripy a bratr Ektora a Veradise. Po smrti otce Lamara se stal pánem Ripy a vydal se do Brikanu, aby před Nathairem promluvil proti Vin Thaluňanům. Byl uvězněn coby vzbuřenec, později však osvobozen svým bratrem Veradisem. Uprchl se svým vojskem do Fornského lesa.

Lamar — baron z Ripy, otec Krelise, Ektora a Veradise. Zavražděn během jeřabinového setkání.

Marcellin — baron z Ultasu, jmenovaný regentem Tenebralu.

Nathair — král Tenebralu, syn Aquila a Fidele. Spřažený s královnou Rhin z Cambrenu. Dřív věřil, že je Jasná hvězda, proroctvím předvídaný vyvolený šampion boha Elyona, ale pak se dozvěděl pravdu, totiž že je Černé slunce z proroctví, vyvolený šampion Asrotha. Našel kotel z hvězdného kamene a zjistil, kde se nachází Drassil, což vedlo k překvapivému útoku, jenž rozdrtil Corbanovo vojsko. Nyní má pevnost Drassil ve svém držení.

Pax — syn Atiliův. Mladý válečník zajatý při povstání v Tenebralu, kterého zotročili a donutili pracovat na vinthalunské galéře spolu s jeho otcem. Pomohl Corbanovi ve Fornském lese uprchnout před družinou jötunských obrů, viděl smrt svého otce a byl Corbanem vyslán, aby našel pomoc.

Peritus — dřív velitel tenebralských vojsk, pak vůdce odporu proti Lykovi a Vin Thaluňanům. Padl rukou Ektora v kobkách pod Brikanem.

Spyr — štítonoš Fidele.

Veradis — první rytíř a přítel krále Nathaira. Syn Lamara z Ripy a bratr Ektora a Krelise. Velel vojsku Tenebralu, které sehrálo klíčovou roli při porážce Owaina z Narvonu i Eremona z Domhainu. Byl poslán zpět do Tenebralu, aby se vypořádal se vzpourou proti Vin Thaluňanům.

Během jeřabinového setkání mu jeho otec Lamar spadl na meč a zemřel. Veradis odvedl velitele vzpoury do Brikanu, aby své důvody předložili nejvyššímu králi Nathairovi. Zde se mu konečně vyjeví pravda, že Nathair není Jasná hvězda, ale že místo toho slouží Calidovi, démonovi z řad Kadošim, a je spřažený s pánem padlých Asrothem. Veradis vysvobodil svého bratra Krelise, Fidele i Maquina ze žaláře pod Brikanem, pak se pokusil zabít Calida. Nepodařilo se mu to, ale zachránil ho obr Alcyon.

TŘI OSTROVY

Lykos — vládce Vin Thaluanů, národa pirátů obývajících Tři ostrovy Panos, Pelset a Nerin. Spjatý přísahou s Asrothem, spojenec a spiklenec Calida. Nathair ho jmenoval regentem Tenebralu. Použil čarodějnictví, aby ovládl a pojal za manželku Fidele, matku Nathaira. S plnou silou vinthalunského vojska se vydal do Fornského lesa a sehrál klíčovou roli při dobývání Drassilu.

KLANY OBRŮ

Benothi

Balur Jednooký — obr z kmene Benothi. Spojil síly s Corbanem a jeho družinou při bitvě v Muriasu. Vzal Alcyonovi sekýru z hvězdného kamene. Nyní kapitán v Corbanově vojsku, při pádu Drassilu byl vážně zraněn.

Eisa — obryně z kmene Benothi, společnice Uthase.

Ethlinn — obryně z kmene Benothi, dcera Balura Jednookého, zvaná také Snící. Společnice Corbana, putovala do Drassilu.

Fachen — válečník z kmene Benothi. Spojenec Ethlinn a Balura.

Laith — mladá obryně, jedna z těch, kteří přežili bitvu v Muriasu a připojili se ke Corbanovi a jeho družině. Stala se přítelkyní a milenkou Farrella.

Nemain — královna klanu Benothi. Zradil ji a poté zabil Uthas.

Salach — obr Benothi, štítonoš Uthase.

Uthas — obr Benothi, tajný spojenec a spiklenec královny Rhin z Cambrenu. Vrah královny Nemain a nyní samozvaný vládce klanu Benothi. Sní o opětovném sjednocení všech obřích klanů a o tom, že se stane jejich vládcem.

Jötunové

Eld — vládce Jötunů. Opatrný a chytrý.

Hala — obryně z kmene Jötunů. Léčitelka a vysoko postavená rádkyně vládce Elda.

Ildaer — náčelník Jötunů.

Mort — kapitán v Ildaerově vojsku.

Sig — štítonoška vládce Elda, vládce Jötunů.

Varan — válečník v Ildaerově vojsku.

Kurganové

Alcyon — sluha a strážce Calida.

Raina — obryně. Matka Taina a dávno ztracená manželka Alcyona.

Tain — obří chlapec. Syn Rainy a Alcyona.

BEN-ELIM

Adriel — válečník z řad Ben-Elim.

Israfil — válečník z řad Ben-Elim.

Meical — nejvyšší kapitán Ben-Elim. Vyvolený coby ten, kdo opustí Zásvětí, oděje se do těla a bude vyslán do Zemí vyhnanců, kde podnikne přípravy na nadcházející válku.

KADOŠIM

Asroth — démon a vládce padlých.

Calidus — nejvyšší kapitán Kadošim, druhý hned po Asrothovi. Vyvolený coby ten z Kadošim, který si má odít tělo a připravit pro Asrotha cestu do Zemí vyhnanců. Protivník a úhlavní nepřítel Meicala, nejvyššího kapitána Ben-Elim.

Legie — mnoho duchů Kadošim, kteří se všichni naměstnali do jednoho těla jeharského válečníka, když se při bitvě v Muriasu zavíral průchod kotlem.

„... jeho čeká jen pomsta nebe, hněv a zkáza.“

*John Milton: Ztracený ráj
(přeložil Martin Hilský)*

KAPITOLA JEDNA

VERADIS

Rok 1144 věku vyhnanců, měsíc psa

Veradis padal nočním vzduchem, bez tíže. Letmo zahlédl brikanskou věž, v okně se rýsoval dosud doutnající Calidův obrys, pak dole pod sebou spatřil řeku, která mu spěchala vstříc.

Dopadl na vodní plochu, ledový chlad mu vyrazil z těla dech. Projel jím strach, ztratil orientaci, uvědomil si, že neví, kudy vede cesta vzhůru, všude kolem jen samá tma a led. Něco ho popadlo za vlasy a to už stoupal, rozrazil s cáknutím hladinu a uviděl, jak přímo na něj hledí Alcyonova bleďá, široká tvář.

„Budou nás pronásledovat!“ zakřičel obr přes burácení řeky, když je strhl proud a vlekl je pryč od dunění vojenských bot na mostě. „Necháme řeku, ať nás odnese co nejdál.“

Veradis věděl, že to dává smysl, třebaže už zimou ztrácel cit v rukou i nohou. Ze všech sil plaval, nabíral rychlost pryč od Brikanu, od Calida — *od toho démona*. Pomyšlení, že Calidus patří ke Kadošim, jím znovu zacloumalo jako rána pěstí.

Zatočili za ohyb řeky a pevnost zmizela, obestřela je tma.

Spletencem větví nad Veradisem zvolna pronikal měkký, slabý jas úsvitu. Veradis se podíval Alcyonovi do očí. Proběhlo mezi nimi porozumění beze slov a oba zamířili ke břehu. Plavat napříč proudem bylo náročnější a Veradis si uvědomil, jak vyčerpané má tělo, konečně však ucítil pod nohama

bahno, nahmátl rákosí, vytáhl se z vody a svalil se na záda. Lapal po dechu, nohy i ruce jako by měl naplněné olovem.

Přetočil se, o třicet či čtyřicet kroků dál proti proudu k němu vyčerpaně klopýtal Alcyon. S heknutím klesl vedle Veradise, z povislého kníru mu crčela voda.

„Děkuju ti,“ pronesl Alcyon.

„Za co?“

„Za všechno. Hlavně za to, žes mojí rodině pomohl utéct z brikanské kobky.“

Jeho žena a dítě. Jak dlouho už je asi neviděl? A co si musel vytrpět, když věděl, že je Calidus a Lykos drží v zajetí?

„A že jsi zničil tu loutku, kterou měl Calidus,“ pokračoval Alcyon. „Vysvobodil jsi mě.“ Otrásl se, hned nato se usmál. „Z duše se mi vytratil stín. Cítím se jako znovuzrozený.“

„Jestli chceš říct slabý jako novorozeně,“ zamručel Veradis, když si vylil vodu z boty a zase si ji nazul, „pak se cítím stejně.“

„Takhle jsem to nemyslel,“ zaburácel obr a vážně se na Alcyona zadíval. „Vysvobodil jsi Rainu a Taina, osvobodil jsi mě. Dlužím ti víc, než si dove-deš představit.“

„Nedlužíš mi vůbec nic,“ namítl Veradis. „Ty figurky jsem skopl do ohně z náhlého popudu, ani jsem pořádně nevěděl, co to je a jakou to nad tebou má moc.“

„Ale měl jsi podezření?“

„Jo. Něco v tom, co říkala Fidele...“ Pomyslel na Nathairovu matku. Doufal, že se dostala na svobodu, ona i jeho bratr Krelis a Maquin s Albenem. „A tvou ženu a dítě — osvobodil jsem je, protože to bylo správné. Jiná možnost neexistovala.“

„Ale existovala, Ryzí srdce. Vždycky existuje jiná možnost.“

Veradis pokrčil rameny. „Mezi námi nejsou dluhy. Jsi můj přítel.“

Jeden z mála přátel, jak se ukázalo. Myšlenky se mu zahořkle stočily k Nathairovi, k jeho doznání a k odhalení, která Veradise tak ochromila. Vybalilo se mu i Calidovo svědectví: že Nathair zavraždil Aquila, vlastního otce. Veradise sevřela zlost a zahanbení. Náznaků byla spousta...

Jak jsem se mohl nechat tak dlouho klamat? Hlupák, to jsem.

„Jak dlouho?“ zeptal se Veradis. „Jak dlouho tě Calidus věznil?“

Alcyonův úsměv povadl. „Šestnáct roků.“

„To je dlouhá doba.“

„To je.“ Alcyon sevřel pěst, klouby zapraskaly. „Měl jsem ho zabít.“

„Popravdě — o to jsme se snažili oba dost. Já jsem mu vrazil dýku do břicha, strčil ho do ohně a tys mu rozdrtil hrudník válečným kladivem.“

„Kadošim je těžké zabít.“

„S tím musím souhlasit. Dá se Calidus vůbec zabít?“

„Možná kdybys mu usekl hlavu. Tak se dáj zabít ti druzí.“

„Druzí?“

„Jeharové — posedli je Kadošim. V Muriasu...“ odpověděl Alcyon na otázku ve Veradisových očích.

„Jeharové,“ zamručel Veradis a zavrtěl hlavou. „Byl jsem tak slepý.“

„Věřil jsi svému králi a příteli.“ Alcyon pokrčil rameny. „Dají se udělat horší chyby.“

Vážně? Zasněžil jsem život lži.

Zůstali mlčky sedět, z šatů a vlasů jim kapala voda.

„Co teď?“ zeptal se Veradis nahlas sám sebe. „Jako bych celý život odevzdal Nathairovi a jeho boji. Co budu dělat teď?“

Alcyon se na něj vážně podíval, pak ho tlustým prstem štouchl do hrudi. „Co ti napovídá tvoje srdce?“

„Tomu bych už radši nevěřil. Jen se koukni, kam mě zavedlo,“ pronesl kysele Veradis.

„Tvé oči se už otevřely.“

Veradis nasál zhluboka vzduch, cítil, jak mu vyčerpání prostupuje celým tělem. „Co chceš dělat ty?“ zeptal se obra.

„Chci najít svou rodinu. Rainu a Taina.“ Když vyslovil jejich jména, usmál se.

Rodina. Můj otec je mrtvý, stejně tak bratr Ektor. Zbývá jen Krelis. Najednou zoufale zatoužil spatřit svého staršího bratra.

„Najít svou rodinu,“ opakoval jako ozvěnou. „To je dobrý začátek.“

Něco zakrákalo, ze stromů se najednou zvedla hrstka lesních holubů a hlučně jim plácala křídly nad hlavou.

„Radši se pohneme.“

Musíme se skrýt.

„Jo. Do lesa,“ řekl Veradis, když vstával a polykal heknutí.

Urazili už polovinu cesty přes mýtinu, když tu se Alcyon prudce zastavil a zadíval se zpět ke břehu.

Ve vzdáleném ohybu se na cestě objevily postavy — pouhé stíny v pološeru, které vytvářelo listoví Fornu. Černé stíny se zahnutými meči za zády.

„Kadošim,“ zachrčel Alcyon.

Veradis jich napočítal nejméně sedm. Postupovali rychle jako smečka vlkovců, dlouhými skoky hltali vzdálenost. Blížili se rozprostření do půlkruhu mezi řekou a lesem.

Pronásledují nás. Běželi celou noc, sledovali řeku, hledali naši stopu.

Jedna z postav zůstala stát, ostatní se trhaně zastavili kolem ní. Postava zvedla hlavu, jako by čichala vzduch, pak vydala táhlé zavytí a rozeběhla se vpřed, v jejím kroku teď tepala nová energie.

Zachytili náš pach.

Veradisem projelo leknutí. Bojoval už proti obrům, draigům i celým vojskům, ale z vědomí, že po něm jdou démoni ze Zásvětí, ho strach zamrazil až v žilách.

Kadošim. Calidův rod. Moji nepřátelé. Mysl mu zaplnil obraz, jak Calidus, muž, kterého Veradis kdysi považoval za rádce a spojence, vystupuje z ohniště v brikanské věži, ověnčený plameny a zuřivý. To on zkazil Nathaira, to on mě tak dlouho klamal. To on je strůjcem všeho tohoto zla.

Sáhl po meči a strach se proměnil v chladnou zlost, rty se mu zkroutily.

„Uteč,“ zachrčel Alcyon a dal se do běhu. Veradis chvíli vzdoroval, pocítil nevysvětlitelnou chuť se těm stvůrám postavit a bojovat, ale Alcyon ho strhl, a než udeřilo srdce, ocitli se už jen na pár kroků od lesa. Uvědomil si, že obr nemá žádnou zbraň — žádné válečné kladivo či sekýru na zádech, žádný meč či nůž u boku. Prodrali se první vrstvou křovisek a okamžitě se ocitli v náručí zšeřelého světa stínů a trnů. Alcyon si razil cestu dál, hekal, jak ho větve šlehalý do trupu, který se podobal skále, po Veradisovi se sápalý trny,

kolem bot se mu ovíjely šlahouny. Po nějakou dobu, která Veradisovi připadala až nekonečná, slyšel jenom tlukot vlastního srdce, chrčení vlastního dechu, dusot Alcyonových nohou, ale pak se za jeho zády ozvaly nové zvuky, zpočátku sotva patrné, podobné chrastění vánku v listoví, brzy však zesílily a za chvíli už mu kolem uší létaly ostré výkřiky.

Se šploucháním proběhli potokem. Veradisovi se pod nohama propalzovalo cosi klikatého, zakopl.

„Už nás skoro mají,“ vydechl na Alcyona.

Lepší otočit se a bojovat, držet pevně meč než umřít na útěku.

„Já vím,“ odvětil obr. Otočil se, hrud' se mu nadouvala.

Veradis tasil meč. Opřeli se zády o mohutný strom, potok měli před sebou a čekali.

V šeru se mihly postavy, vynořily se ze závoje stínů a hustých větví. Jedna měla oproti ostatním velký náskok, oděná byla do tmavé kroužkové košile Jeharů, tvář měla bledou, kůži protkanou temnými žilami. Uviděla je a přeskočila přes potok, paže už se sáply po Veradisovi a ani se neobtěžovaly tasit meč.

„Pamatuj, musíš jim srazit hlavy,“ zabručel Alcyon, když se odtlačil od kmene a s drtivou silou se vrhl proti blížícímu se tvorovi. Zbortili se k zemi.

Veradis se vrhl vpřed, zdvihl meč, obouruč sekl démonovi po paži, ruka odletěla vzduchem, z pahýlu začala s olejovitou lenivostí vytékat krev, ale to už se obě postavy zase kutálely. Alcyon záúpěl bolestí, ale vtom se ocitl na kolenou, rukama svíral protivníkovi trup, paže mu přišpendlil k boku.

Nestvůra kroutila hlavou, žíly se nadouvaly, jak se snažila vyprostit, Alcyon námahou brunátněl ve tváři, propletené prsty se zvolna začínaly oddělovat.

„Na co... čekáš?“ zachrčel obr a Veradis máchl mečem. Sekl tvora do krku, zpola ho přetěl. Z rány začala stříkat tmavá krev, Alcyon zařval, měl co dělat, aby tvora udržel. Veradis vytrhl meč a udeřil znovu.

Vzduchem prolétla hlava a s cáknutím přistála v potoce. Démonovo tělo povadlo, nohy zabušily o zem a to už Alcyon odpadl a kutálel se z dosahu. Z utatého krku vyvstala jakási černá mlha, syčela a kroutila se, shlukla se nad tělem a utvořila lidskou postavu s potrhanými kouřovými křídly

a rudýma očima žhnoucíma jako dva uhlíky. Veradis jen přimrazeně zíral. Postava divoce zavřeštěla, ale to už se rozplývala, rozervaná a rozháněná sotva patrným vánkem.

„Co to sakra...“ vydechl Veradis.

„K zemi!“ vykřikl Alcyon a sám vyskočil na nohy, vrazil pěstí do čelisti dalšího démona ve skoku, až se tvor v kotrmelcích poroučel do křoví. Ale skoro v tutéž chvíli, kdy dopadl na zem, už zase stál na nohou, hbitý jako nějaká divoká kočka. Veradis uchopil meč, rozkročil se, připravil se na střet, ale vtom do něj vrazilo cosi z boku, až odletěl, kolem pasu zaklesnuté paže dalšího pronásledovatele. Letmo zahlédl Alcyona, ten stál, kolem něj se to hemžilo Kadošim, a pak už se Veradis zřítíl na zem. V rameni mu vystřelila bolest a meč mu odletěl. Veradis se překulil, udeřil útočníka, na okamžik se zahleděl do jeho černých očí bez duše, ale to už klouzal k potoku, dostal nepřítele pod sebe, sevřel mu prsty kolem hrdla a stiskl, snažil se z té černé hrůzy vymáčkout život.

Tvor se kroutil a kopal jako divoký hřebec, voda vířila, Veradis ho však odmítal pustit. Cítil, že z démona odchází síla, že ochabuje, jenže v tu chvíli ho zezadu popadly cizí ruce, strhly ho nazad, Veradisovy prsty sklouzly z krku. Cosi ho vleklo na břeh. Stanul nad ním další z té smečky, tasil ze zad meč, v tu chvíli se s cákáním objevil i onen předchozí protivník z potoka. Veradis se překulil a viděl, jak hrstka Kadošim obkličuje Alcyona, ten padl na koleno a krvácel z tuctu zranění. Veradis se k příteli brodil bahnem. Alcyon svíral v pažích dalšího z Kadošim — jednou rukou ho držel za čelist, druhou paží mu objal hrudník. Prudce škubl a zlomil nestvůře vaz, následoval zvuk praskajícího masa, Alcyon vzpurně zařval a utrl tělu hlavu z ramenou. Mrtvolu pohodil na zem ve chvíli, kdy jí z otevřených rány vyvěřela černá mlha.

Veradisovi projela palčivá bolest nohou: démon ho sekl mečem po celé délce stehna. Veradis spadl, ohlédl se na oba Kadošim na břehu. Pronásledovali ho. Hráli si s ním. Ten s taseným mečem ťal Veradise přes zvednuté předloktí — nová rána pálila jako oheň.

„Necháme tě chvíli krváct,“ prohodil tvor ze Zásvětí s chlípně zkroucenými bledými rty. „Na oplátku za tu honičku, cos nám nachystal.“

Takhle to nemá skončit. Zmar dodal Veradisovi poslední nával síly. Přetočil se na nohy a vytáhl se do stoje.

Démon stojící před ním se usmál, ale pak se zarazil, hlavu nakloněnou ke straně.

Z příšeří vyrazily další postavy. Veradisova naděje vzplála a zase pohasla, když uviděl, že nově příchozí jsou odění do černých kyrysů se stříbrným orlem na hrudi.

Orlí strážě — nepochybně je poslal Nathair, aby se ujistil, že jeho zrůdy splní úkol.

Deset, dvanáct, patnáct dalších mužů... jeden z nich vysoký a mohutný. Veradis zamrkal. Bylo na něm něco povědomého.

„Rád tě zase vidím, bratříčku,“ zaburácel ten velikán a široce se usmíval.

Chvilkové zmatení rychle následovala radost.

Krelis!

To už Krelis se svými muži vyrazili do útoku proti Kadošim. Krelis jediným silným máchnutím dlouhého meče stál hlavu.

Veradis uviděl dalšího válečníka, který sice nebyl oděný jako muži Tenebralu, zato v každé ruce svíral dýku. Muž se připojil ke Krelisovi a spolu pak napadli Kadošim před Veradisem.

Maquin a Krelis.

NATHAIR

Nathair stál v obrovské síni Drassilu a díval se na kostru obra na trůnu. Ze žeber trčelo tlusté ratiště kopí, jeho dřevo tmavé se světlejším žilkováním, z černého kovu hrotu byl vidět jen skrojek, zbytek vězel ve dřevě mohutného drassilského stromu.

Tak to je Skald, nejvyšší král obrů, a tohle je kopí z hvězdného kamene. Skald — poslední, kdo vládl jednotné říši, v níž žili obři a lidé pospolu v míru. Stanu se já dalším, kdo spojí tento roztříštěný svět? Kostra byla posetá zažloutlými a hnědými skvrnami, byla prastará, oblouky nad očima široké a mohutné, důlky jen černé otvory, které jako by se upíraly přímo na Nathaira, ptaly se. *Jsi hoden? Jsi schopen?*

Povzdech si. Soudcem mi budou dějiny — nic a nikdo jiný.

Kdosi se ho dotkl na rameni. Caesus. Stál v čele šesti desítek orlích stráží. Ten mladý válečník byl nedávno povýšen na nejvyššího kapitána Nathairova vojska, když byl teď Veradis pryč.

Ach, Veradisi. Jsi mrtvý, nebo žiješ, starý kamaráde? Nepřijde mi správné, že tady teď nestojíš vedle mě, abys se mnou sdílel toto veliké vítězství. Nathair byl zpraven o Veradisově zradě, o jeho pokusu zabít Calida, i o Alcyonově útěku.

Jak jsi mě mohl opustit, Veradisi, jak jsi mohl porušit slib, který jsi mi dal? Pohlédl na bílé jizvy na dlani, z nichž jedna pocházela ze slibu bratrství zpečetěného krví, který si s Veradisem dali jedné měsíčné noci na svahu v Tenebralu. Jako by to patřilo do jiného života, slova a přísahy vyřčené jinými lidmi.

„Můj králi,“ ozval se Caesus. „Calidus si žádá tvou přítomnost.“

Nathair ještě naposledy pohlédl na kostru, pak se otočil a vyrazil přes rozlehlou síň. Mrtví z bitvy předešlého dne se pořád ještě odklízeli. Kameninou podlahu třísnila krev, na páchnoucích hromadách ležela navršená těla. Stovky těl — Kadošim, Jeharové, Vin Thaluňané, orlí strážce, obři Benothi, mnozí další. Cena za dobytí Drassilu byla vysoká, vyšší, než by Nathaira bývalo napadlo — vždyť měli na své straně moment překvapení.

Ale vítězství je vítězství. Pevnost je naše, páteř nepřátel zlomená. Spousta jich však utekla: přicházely zprávy o ostrých bojích, ke kterým dosud dochází za hradbami Drassilu.

Nathair se cestou přes síň podíval doprava — míjel zrovna otevřený východ z tunelů, široký jako brány Jerolinu, a temnou skvrnu od krve na podlaze před tunelem.

Od Meicalovy krve.

Hlava velitele Ben-Elim nyní korunovala kopí zabodnuté do země na nádvoří před branami Drassilu. Nebyla jediná.

Ale co Corban, jejich Jasná hvězda? Kde je ten? Nedůvěřivě se zadíval do zející černi tunelu. Věděl, že Meical se rozhodl zůstat a bojovat, aby získal čas ostatním, kteří tunelem uprchli.

Byl Corban mezi nimi?

Neměli žádné zprávy, že by Corbana někdo zpozoroval během bitvy. *Byl tedy vůbec?*

Měli za sebou náročnou noc a Nathair cítil, jak na něj doléhá únava větší než všechno, co dosud zakusil. Caesus za jeho zády vyštěkl povel, orlí strážce se rozprostřely po obou Nathairových stranách a utvořily ochranný štít.

„Drassil ještě není bezpečný,“ odpověděl Caesus na Nathairův tázavý pohled.

I nádvoří neslo stopy včerejší bitvy. Všude ležela těla, mouchy bzučely, vzduch naplňoval železitý pach krve. Nathairovi se zdálo, že zahlédl vlkovčích štěň táhat za nohu jednoho z mrtvých Kadošim, když se ale podíval znovu, viděl jen malého psíka s bílou srstí.

Zatočili do ulice za roh a Nathair spatřil vnější hradby Drassilu čnící do výšky za kamennými domy a spleť tlustých větví.

Tohle je vážně pozoruhodné místo.

Přímo nad ním se k nebi vzpínaly větve mohutné jako věže, kolem těch se ovíjely stavby z kamene a železa v sepětí těsnějším, než jak přiléhá kožená zbroj.

Působí to skoro jako živá bytost: stromy kosti, pevnost jejich maso.

Vtom upoutalo Nathairovu pozornost zaskřípění taseného meče. Zpozoroval černě oděného válečníka, který se vyřítel ze stínu jedněch dveří. Caesus okamžitě zakřičel rozkazy, že dveří se zároveň hrnuly další černé postavy, železo se jen blýskalo. Orlí strážce se daly do pohybu, okolo Nathaira se srazily štíty a zaclonily výhled.

Vystříkla krev, potřísnila Nathairovi tvář, orlí strážný stojící před Nathairem padl. Do otvoru ve štítové hradbě se vtlačil černě oděný Jehar a vrhl se na Nathaira.

Ten tasil svůj meč, v jeho nitru vzplály strach a zlost — dva Nathairovi stáli společníci. Křik a řev bitvy ustoupily do pozadí, Nathairův svět se zúžil jen na Jehara, kterého měl před sebou. Byla to žena, její snědá tvář samá vystouplá kost. Vypadala téměř krehce.

„Pravda a odvaha!“ vykřikla a zahnutý meč se zdvíhal.

Zbraně se střetly, do vzduchu vyletěly jiskry, šlachy v Nathairově zápěstí zaúpěly silou jejího úderu, otřes se přenesl do paže a ramene.

Tlačil se vpřed, věděl, že ustoupit by znamenalo smrt, snažil se jí dostat na tělo, použít svůj krátký meč tam, kde by jí dlouhá čepel překážela. Srazili se, ruce se jim propletly, spadli na zem, zápasili, bouchali se, kopali a kousali, přitom se kutáleli sem a tam po kamenné ulici, zatímco kolem nich zuřila bitva. Jeharka mu uštědřila ránu pěstí, až se mu rozmlžilo vidění. Pak mu narazilo koleno do rozkroku a on ochabl, v těle mu vybuchla bolest a v krutých vlnách ho omývala, zbavovala ho sil. Jeharka se mu vytrhla a zpola se postavila, zatímco on kašlal do studeného kamene a snažil se také vstát. Věděl, že jinak je mrtvý.

Strach a zlost vyšlehly naplno, do žil se mu vlila nová síla.

Tady já neumřu.

Jeharka stála nad ním, meč zvednutý, oči projasněné vítězstvím.

Pak do ní cosi narazilo a shodilo ji to na zem. Začala zase vstávat, ale do čelisti ji nabrala bota, takže se znovu zbortila. Postava jejího protivníka byla

rozostřená, obklopená bzučícím oblakem. Nathaira sevřely paže a zvedly ho na nohy, objevila se Caesova ustaraná tvář, z dlouhé rány na čele se mu řinula krev. Nathair se podíval za Caesa, viděl svého zachránce tasit meč z pochvy na zádech a zvednout jej nad omráčenou Jeharku.

Kadošim.

„Ne!“ vykřikl Nathair. Postava se na něj otočila, bzučící oblak se roze-
stoupil.

Mouchy, pochopil Nathair a poznal, o kterého démona jde. „Ne, Legie. Chci ji živou.“

Legie na něj chvíli jen hleděl studenýma černýma očima.

„Mrtvá lepší,“ namítl.

„Chci ji živou,“ odsekl Nathair. „Calidus může mít otázky.“

„Takže mrtvá pak,“ odvětil Legie a vrátil meč do pochvy. „Calidus s tebou chce mluvit.“ Tkáně na válečnickově obličejí a krku se zavlínily, skoro jako by se pohybovaly podle vlastní vůle — jako by uvnitř bylo cosi uvězněné a snažilo se to prodat ven.

Bitva už téměř skončila.

Nathair prohlédl celou ulici, napočítal téměř dvacítku mrtvých orlích stráží ku asi pěti či šesti jeharským útočníkům.

„Tahle část Drassilu už měla být vyčištěná,“ zavrčel. „Jak se sem dostali?“ Podíval se na bezvládné jeharské tělo u nohou Legie.

„Vezmi ji,“ rozkázal, když se vydal pryč.

Když Nathair vstoupil na nádvoří před drassilskou branou, uslyšel dunivé chrčení vycházející z jedné z mnoha stájí, které dvoranu lemovaly. Lásky-
plně pohlédl na vrata, která skrývala jeho draiga.

Před zavřenou branou do Drassilu stál Calidus, ze země trčela z obou stran vedle něj zabodnutá kopí, z nichž většinu zdobila něčí hlava. Hrстка Vin Thaluňanů zrovna zarážela do země další, ve stínech za jejich zády se plížili Kadošim. Před Calidem klečely na zemi víc než tři stovky potlučených lidí spoutaných na zápěstích a kotnících: zajatci ze včerejší bitvy. Na drassilských hradbách nahoře stály orlí strážce.

Moji válečníci.

Orlí stráže byly s přehledem nejlépe vycvičení vojáci ze všech těch, kteří Drassil dobyli — Kadošim a mnoho z Lykových Vin Thaluňanů sice dostalo za úkol pronásledovat rozprášené nepřátele ven za hradby pevnosti, Nathair však měl podezření, že se jich drtivá většina toulá po ulicích, rabuje a pije.

Kadošim dělají i další věci, jako třeba že své oběti požírají...

Lykos stál za Calidem, kolem něj asi tucet Vin Thaluňanů — samí drsně vyhlížející muži, těla štíhlá a svalnatá, kůže ošlehaná a zjizvená. Lykos zvedl ke rtům měch a dlouze se napil.

Vsadím se, že vodu v tom měchu nemá.

Vin Thaluňan uviděl Nathaira přicházet a kývl na pozdrav. Nathair skryl odpor.

On a moje matka...

„Á, Nathair,“ pronesl Calidus. Když spatřil krev na Nathairově tváři, zvedl jedno obočí, pak uviděl Legii, jak přes dvoranu vláčí za kotník jeharskou válečnici.

„Calide,“ oplatil mu pozdrav Nathair s mírným úklonem. Jeho dávný rádce nevypadal zrovna nejlépe. Část obličeje měl spálenou na uhel a kůže se mu loupala, stříbrné vlasy rostly někde v chomáčích, jinde byly ožehnuté nebo chyběly úplně.

„Jak se zdá, ulice Drassilu dosud nejsou zbavené všech nepřátel,“ oznámil Nathair kysele, když Legie pohodil Jeharku před Calida. Ta zaúpěla, vytáhla se na kolena, zatímco Legie jí sevřel rameno v ruce a držel ji před Calidem.

„Jak se jmenuješ, dítě?“ zeptal se Calidus a prohlížel si ji studenýma očima.

Jeharka vyplivla Calidovi k nohám krev a upřela na něj zlostný pohled. „Ilta,“ odvětila. „A nejsem dítě.“

„Inu, Ilto, položím ti stejnou otázku, jakou jsem právě položil i tvým soukmenovcům. Kde je Corban?“

„Brzy ho sám uvidíš,“ ozval se ženský hlas z řad zajatců. „Přijde si pro tebe.“

„A až přijde,“ dodala Ilta, přitom odvrátila hlavu od Calida a podívala se na Nathaira s Lykem, „zabije vás všechny.“

„Je to jenom kluk, loutka. Vašeho skutečného vládce už jsme zabili,“ ozval se zlostně Calidus a mávl rukou k Meicalově hlavě.

„To se pleteš,“ nedala se Ilta. „Náš pán je Corban. To on zabil v souboji tvého nejlepšího válečníka Sumura. Všichni jsme to viděli. S tebou provede to sám.“

„Sumura?“ Calidus se zamračil. „Viděl jsem jeho hlavu na hradbách...“

„To Corban ho zabil,“ zvolala táž zajatyně jako prve. Její hlas připadal Nathairovi matně povědomý. V chumlu vězňů se víc narovнала jedna postava, tvář jí lemovaly černé vlasy. „Usekl Sumurovi hlavu a vám je usekne taky.“

Aha, Cywen.

„Netoužím po ničem víc, než aby to přišel zkusit,“ odvětil s povzdechem Calidus, ve tváři posměšný výraz, ale Nathair si všiml ještě něčeho. *Nejistota?*

„Prozatím se však zdá, že se mu k nám nechce,“ pokračoval Calidus. „Třeba by ho popohnal nějaký vzkaz.“ Podíval se na Kadošim. „Legie, vyber jednoho zajatce a naraz ho na kopí,“ rozkázal.

Legie popadl Cywen a táhl ji, vzpouzející se, ke kopí.

„Tu ne,“ zarazil ho Calidus s mávnutím ruky.

Legie chytil jiného vězně. Vypadal jako muž Isiltiru. Démon ho bez námahy vyzvedl do vzduchu a pak ho začal pomalu narážet na vztyčené kopí.

V tu chvíli začal křik.

Když Legie skončil, byl zajatec napíchnutý jako veverka připravená na oheň. Kroutil se na kopí, u nohou se mu srážela do kaluže krev, ječel tak dlouho, až ztratil vědomí. Nathair musel odolávat nutkání zakrýt si uši.

„Vstávej,“ přikázal Calidus Iltě. „Běž a pověz Corbanovi, co se děje jeho nohsledům, co jim tady provádím. Řekni mu, že nepřestanu, dokud se se mnou neutká.“

Legie do ní strčil, Ilta klopýtla a vyrazila. Brána se s rachotem otevřela. Ilta se jednou ohlédla a už utíkala. Brána se za ní s duněním zase zavřela.

Calidus vyštěkl povel a ostatní zajatce odvedli pryč. Nathair zachytil Cywenin pohled, když procházela kolem něj. Prýštila z něj nenávist.

„Brzy si musíme promluvit,“ oznámil Calidus Nathairovi s Lykem. „V poledne ve velké síni.“ A kráčel pryč.

Lykos zvedl obočí a nabídl Nathairovi svůj měch. Ten ho bezděky přijal a napil se, hned se ale rozkašlal. Jeho obsah ho málem zadávil.

„To je...?“

„Medovina,“ dokončil Lykos za něj. „Našel jsem tucet vozů se sudy plnými té břečky.“

Nathair mu měch vrátil a Lykos odešel, přitom se pro sebe pochechtával, Vin Thaluňané ho následovali.

Nathair zamířil k širokému schodišti, které vedlo na hradby, vystoupal nahoru, postavil se nad bránu a zíral na svět kolem. Okolo pevnosti se prostírala široká pláň, jasné modré nebe zkrápělo krajinu slunečním svitem, dokud ho nezaclonily vysoké stromy Fornského lesa. Zahlédl ještě Iltu, než zmizela mezi kmeny. Uslyšel za sebou kroky, Caesus a orlí strážce se zastavili v uctivé vzdálenosti.

Jekot muže naraženého na kopí ve dvoraně doléhal nahoru mnohem slaběji, rozplýval se v jakési žalostné kňučení. Nathair si přál, aby už prostě umřel.

Jak jsem mohl dopustit, abych takhle skončil? Je to pro vyšší dobro. Abych mohl válku bohů vyhrát já, musí Corban zemřít. Aby v Zemích vyhnanců zavládl mír, musí Corban zemřít. Cítil, jak se v něm probouzí odhodlání, jenže ty zmučené výkřiky si stejně našly cestu až do jeho hlavy a připomínaly mu další bitvy, další mrtvé, zabité ve jménu vyššího poslání.

A já teď kráčím po cestě Kadošim, démonů, po cestě samotného Asrotha.

Vybavil si Calidova slova z Muriasu. Tak přesvědčivá. Když to vykládal Calidus, znělo to všechno nadmíru rozumně, vysvětlovalo to všechna spojenectví, všechny lži — klam za klamem navršené na obrovskou hromadu.

Pravda je však prostší, jako by mu zašeptal jakýsi hlas v hlavě.

Hluboko uvnitř to věděl. Když pomine všechno nadbytečné, odhalí něco mnohem hrubšího: všechny ty Calidovy přesvědčivé argumenty a filosofické rozpravy o dobru a zlu, o správném a špatném, o tom, jak přiřazujeme abstraktní hodnoty ke konkrétním jménům, řeči o politice, mocenských bojích, o tom, co komu náleží... Pravdivé vysvětlení bylo mnohem jednodušší než všechny ty debatní kličky — a ten krátký zápas s jeharskou válečnicí před chvílí ho jen potvrzoval.

Já nechci prohrát.

CORALEN

Coralen seděla opřená zády o strom, zírala do jitřního šera Fornského lesa a duchem nepřítomně si točila nožem v prstech. Za ní ležely spící postavy asi šesti desítek přeživších, které vyvedla z Drassilu. Mezi nimi i Brina, jíž zpod pláště vyčuhovaly šedivé vlasy, vedle ní mohutnější tvar přitulených těl Farrella a Laith. Zahlédla i Jehara Akara, jak stojí na hlídce na opačném konci tábora. Na hranicích vědomí na ni číhalo vyčerpání a v mnoha ohledech by bylo opravdu báječné ztratit se v nicotě spánku. Jenže to nešlo. Myšlenky se hnaly jako o závod, v mysli vířily žal, strach a zlost, jak se jí před vnitřním zrakem přehrávaly útržky předchozího dne. Všechno se ale neustále vracelo k jediné myšlence, kroužila kolem ní.

Kde je Corban?

Znovu na ni dolehla mlha únavy, nepolevující útok, ale Coralen věděla, že spánek by se stejně nedostavil. Zvraty a hrůzy včerejší bitvy byly dosud příliš přítomné.

Ze zadu se ozvaly tiché kroky a kdosi se zastavil vedle ní.

Gar.

Vládce Jeharů se na ni podíval, ve své jindy nečitelné tváři měl vyryté vrásky obav. Byl oděný do tmavé kroužkové košile potřísněné krví a šlemem, zahnutý meč zasunutý v pochvě na zádech, za opaskem vrhací sekýra. Dokonce ani on nevyvázl bez zranění: čelo měl ovázané zakrváceným obvazem.

„Je s ním Bouřka,“ řekl Gar, jako by jí dokázal číst myšlenky.

Nejspíš je mám vepsané ve tváři tak jasné jako on.

Bouřka.

To skýtalo určitou útěchu. Coralen věděla, že vlkovčice je lepší ochránce než tucet štítonošů. Ale stejně...

„My ho najdeme,“ dodal Gar.

Coralen předtím v tunelu zpozorovala známé škrábance po Bouřčiných drápech, a proto také z tunelu vyšli právě tady. Po krátkém hledání natrefili na další stopy vedoucí vzhůru do kopce, ale pak padla noc, a ať už ji to rozčilovalo sebevíc, klopýtat dál potmě nemělo smysl.

Kde ale může Corban být? Musel přeci slyšet ryk bitvy z Drassilu, dokonce i když byl takhle daleko.

Další myšlenka jí v hlavě vyvstala nepozvána, ta jediná myšlenka, kterou odmítala celou tuto dlouhou a temnou noc vzít na vědomí.

Co když ho zabili? Co jiného by mu mohlo zabránit, aby se do Drassilu vrátil? Cítila, jak se jí v břiše rozvinuje červ strachu, ale odmítala se mu věnovat. On žije. Musí.

Pokývala si pro sebe hlavou a vstala, schovala nůž do pouzdra, o její pozornost se okamžitě přihlásila myriáda zranění, modřin a natažených svalů. Ignorovala je všechny.

„Musíme vyrazit,“ řekla.

„Jo,“ souhlasil Gar. Dál ale hleděl na východ z tunelu. „Jen jsem doufal, že nás nejdřív najde Meical. Že unikl...“

Coralen si vybavila chvíli, kdy velitele Ben-Elim viděla naposledy: s mečem obouruč a nohama zapuštěnými do země stál před vchodem do podzemní chodby, zatímco oni se stahovali do jejích stínů. Obklopovaly ho kaluže krve, vykresloval mečem vražedné oblouky, zadržoval nepřátele, chránil prchající, zajišťoval jim čas na ústup.

„Už by přišel. Kdyby mohl,“ odušila Coralen.

Gar si povzdechl a přikývl.

Coralen naklonila hlavu. Zaposlouchala se, oči upřené na svah. Něco se tam pohybovalo v křoví, mířilo to ke vchodu do tunelu.

Gar si toho také všiml. Beze slova se rozdělili, vklouzli do stínů a tiše nově přichozího obklíčili.

Zachrastilo křoví, praskla větvíčka a Coralen zahlédla tmavé vlasy. Poznala, že to není Corban — *dokonce ani on není tak nemotorný.*

Z podrostu se vyhnula postava, mladý muž oděný v kůži a vlně, tmavé vlasy zčuchané a na čele strup. Když ji uviděl, lekl se, zašátřal po zbrani za pasem, oči vyvalené.

„Tebe znám,“ řekla Coralen, i když na jméno si nevzpomněla. „Tvůj táta je Atilius.“ Schopný a skromný voják. Atilius otročil jako veslař na vinthalunské lodi.

Kluk přikývl, zatřásl se mu ret.

„Paxi, co tady děláš?“ zeptal se Gar, když neslyšně vykročil ze stínů a chlapce znovu vyblekl.

„Musíte rychle se mnou,“ vyhrkl Pax. „Můj táta, Corban, obři —“

„Corban?“ sykla Coralen.

„Jo. Musíme jít.“ Teď už Paxovi proudily po tvářích slzy, zanechávaly za sebou cestičky v krvi a špíně. „Je mrtvý.“

Coralen ztuhla, jako by jí srdce sevřela pěst.

„Já jsem utekl,“ dodal Pax. Začal se třást, neovladatelné chvění brzy přerostlo v cosi prudšího.

„Kde je Corban?“ zeptala se Coralen a snažila se ovládat děs, který jí prostupoval celým tělem. Natáhla ruku a sevřela nyní již plačícího chlapce, aby z něj vytřásla smysluplnou odpověď.

„Počkej,“ namítl Gar a položil jí dlaň na paži. „Paxi, musíš nám to říct tak jasně, jak jen dovedeš. Kde je Corban a tvůj táta? Co se stalo?“

Do svahu teď už přicházeli další. Coralen zahlédla Datha s Kullou, několik Jeharů, za nimi se blížila Laith.

„Slyšeli jsme boj, věděli jsme, že je tam někde Corban,“ začal Pax trhaně. „Našli jsme ho, jak se bije s obry a medvědy.“

Cože? Ale s Nathairem v Drassilu žádní obři nebyli!

„Táta hodil po jednom obrovi kopím. Pak jsme všichni utíkali. Mysleli jsme, že už jsme je setřásli... ale pak...“

„Pokračuj,“ vybídl ho Gar. Všichni se už shlukli kolem nich a poslouchali, v naprostém mlčení.

„Vynořili se odnikud. Můj táta...“ Protřel si oči, dlouze vydechl. „Tátu zabili. Corban mi řekl, ať utíkám, přivedu pomoc.“

„Kdy se to stalo?“ zeptal se Gar, který už nedokázal z hlasu vyhnat náléhavost.

„Včera. Po poledni, před západem slunce.“ Paxova tvář při vyprávění postupně bledla. Teď už vypadal jako mrtvola. „Utíkal jsem. Upadl jsem, praštil se do hlavy.“ Zvedl ruku k ráně na čele. „Když jsem se probral, byla už tma. Od té doby se snažím najít cestu.“

„Zaved' nás tam, hned,“ řekl Gar.

„Zkusím to.“ Pax přikývl. „Ztratil jsem se, na chvíli, ale vím, že to bylo tudy.“

Gar vykřikl povel a už se dávali na cestu, Coralen s Paxem se ujali vedení, Gar klusal vedle chlapce, uklidňoval ho rukou položenou na paži.

Corban s Bouřkou proti obrům, sami. Včera. Vyslala tichou modlitbu k Elyonovi, jednu z mnoha, které vyslovila za poslední půlden.

Ať ještě žijí.

Coralen vstoupila na mýtinu jako první. Její vzdálený okraj tvořil prudký útes a za ním se ozývalo hučení dravé řeky. Nejdřív ji udeřil smrad, kovový pach krve a rozkladu. Smrt. Nad těly na zemi bzučely ve velikých oblacích mouchy. Napočítala tři mrtvé obry a Atilia, připíchnutého k velikému dubu obří sekyrou. Corbana ani Bouřku neviděla. Doběhla k prvnímu obrovi, ten měl v břiše velkou díru, hrdlo čistě podříznuté, zápěstí neslo jasné stopy trhání vlkovčice. Přesunula se, mlhavě vnímala, že na mýtinu dorazili už i ostatní, slyšela Paxovo vzlykání, když padl před tátou na kolena, u svého ramene vytušila Garovu přítomnost. Zbývající dva obři leželi blízko u sebe, zem okolo zdupaná, rozrytá, zčernalá a pořád ještě lepkavá krví. Jeden měl hrdlo vyrvané Bouřkou, maso otrhané a roztřepené.

Nejsou tady, ani Corban, ani Bouřka. Ta úleva byla mocná, i když věděla, že jejich nepřítomnost neznamená, že jsou v bezpečí. Ale bylo jasné, že tady bojovali a že vyhráli. *Zabili tři obry.* Nad takovým kouskem pocítila nával hrdosti, věděla, že o něčem takovém se bude u ohně vyprávět ještě tu noc, že to bude další z legend vyrůstajících okolo Corbana a jeho vlkovčíc družky.

Druhý z obou obrů ležel na břiše. Gar s Coralen se ho pokusili přetočit. Mouchy podrážděně zabzučely, obrova veliká hlava vážila jako balvan. Přidali se k nim ještě Farrell s Laith a spolu obra převrátili, přitom se na ně vyvalil puch hniloby a rozkladu.

„Je z klanu Jötunů,“ odplivla si Laith, když se narovnali a prohlédli si mrtvého obra.

Co dělají tady?

Coraleniny oči přitáhl záblesk ohlazené kůže a železa uprostřed sražené krve. Sehnula se a uchopila jílec meče zabořený hluboko do obrova stehna, v úhlu směřujícím vzhůru k rozkroku. Meč se s mlasknutím uvolnil a ona ho zvedla všem na oči: hruška ve tvaru vyjícího vlkovce. Úlevu, kterou předtím pocítila, nyní vystřídal zdrcující strach.

„To je Banův meč,“ hlesl Dath, když se k nim také přidal s Kullou jen o krok pozadu.

Coralen na ně chvíli hleděla, na okamžik jich zalitovala.

Jsou svoji ani ne dvě noci.

Gar si od ní vzal Corbanův meč a prohlédl si ho. „Byl jsem u toho, když ho Banovi dával jeho otec.“

„Na Jeřabinovém poli v Dun Carreg,“ dodal Farrell. „Taky si to pamatuju.“

„I já,“ zamručel Dath.

Coralen otočila hlavu, očima pročesávala zem, hledala jakékoli znamení.

Není tady. Ani Bouřka tady není. Utekli, ale do Drassilu se nevrátili. Proč?

Brina klečela vedle obra. V jedné ruce držela flakonek, v druhé nůž, kterým z podupané trávy seškrabovala krev. Jedna polovina tváře se jí pořád palčivě červenala, sežehnutá výbuchem, který sama vyvolala a jímž otřásla celou drassilskou síní.

Ať jí ta obří krev má posloužit, k čemu chce, jen do toho. Coralen dál prohlížela zbytek mýtiny. Zahlédla políčko zvalené trávy potřísněné krví. Bylo to kousek od hrany mýtiny, u útesu spadajícího do řeky dole.

Jako by někdo něco vlekl.

Šla po stopách, pak si dřepla a zadívala se přes hranu dolů k řece. Kus pod sebou si na balvanu všimla temné skvrny.

Krev.

„Skočili do řeky!“ zakřičela. Jako první u ní byl Gar. Jeho oči vypátraly tutéž stopu, stiskl jí zápěstí.

„Za nimi,“ řekl.

Vedla je Coralen, utíkala podél útesu, který se klikatil nad řekou, promýkala se kolem mohutných kořenů a skrz hustý podrost, očima neustále přeskakovala mezi cestou a řekou.

Za ostrou zatačkou zahlédla dole u řeky jakýsi tvar, se slepenou a zakrvácenou srstí. Srdce se jí zastavilo.

Bouřka.

Zastavila se nad vlkovčicí, částí pozornosti ještě v trávě vedle sebe na útesu zaznamenala otisky velikých bot. Ve spršce hlíny se sklouzla přes hranu, chytila se kořene a šlahounů a sestupovala dolů k řece.

Bouřka ležela na kameni a byla celá od krve, nad plecích byla vidět veliká rána.

Coralen se přikrčila. Bála se Bouřky dotknout, nechtěla si potvrdit, co jí napovídaly oči.

Se zadržovanými slzami si vzpomněla, jak viděla Bouřku poprvé, jak vyhrožovala, že si z ní udělá kožich. Zvláštního pouta mezi Corbanem a jeho bdělou strážkyní si však všimla už tehdy. Od té doby si k ní vytvořila vlastní pouto — byla jí spíš čímsi jako sestrou v meči než pouhým zvířetem.

Když se k ní připojil Gar, natáhla nejistě ruku a položila ji Bouřce na tělo. Necítila nic.

Ne. Prosím, Elyone nad námi.

Pevně zavřela oči a zatlačila rukou silněji, vtiskla Bouřce dlaň hluboko do hrudi, snažila se hmat vůlí přimět, aby objevil pohyby života, dech, tlukot srdce. Její naděje s každým dalším okamžikem povadala, zmar se začínal zmocňovat jejího nitra a šířit se jí tělem jako inkoust ve vodě.

A pak to ucítila.

Záchvěv, úder srdce hluboko v jeskyni Bouřčiny mohutné hrudi. Coralen otevřela oči a střetla se s jejím jantarovým pohledem. Vlkovčice zasténala — byl to slabounký, zbídačený zvuk, ale v Coralen přesto vyvolal nával radosti. Bouřka chabě uhodila ocasem.

CORBAN

Corban procházel světem šedi, matně si uvědomoval, že klopýtá kousek od široké a temné řeky. Ozvalo se cáknutí a hladina se zvlnila, v hloubce se objevil náznak čehosi velkého a hadovitého. Nad hlavou mu vřely nadmuté temné mraky, ve kterých se míhaly blesky a černé okřídlené postavy, čas od času se zablyštělo železo.

Tohle je Zásvěťí.

Koleno mu tepalo a hrud' se mu při každém nádechu stahovala bolestnou křečí. Upřel pohled na zem před sebou, soustředil se na každý krok. Zásvěťí ho vždycky čímsi uklidňovalo, jakousi vážností, která se mu usadila v nitru a dávala mu pocit síly a naděje. Tentokrát to však bylo jiné. Okolní mír působil nestále, falešně. Così číhalo na hranicích Corbanovy mysli, chtělo to, potřebovalo to, aby si vzpomněl.

Když znovu zvedl oči, řeka vtékala do údolí sevřeného z obou stran čnicími útesy, vysokými a nepřístupnými. O něco dál se řeka vlévala do jezera. Okolí se s každým dalším krokem hlouběji do údolí prosycovalo barvami — tráva byla zelenější, voda modřejší, úplně jako by barvy vytékaly ze skal.

Tady to znám, už jsem tu jednou byl.

Zelené údolí a temně modré jezero. Jemné vlnky dorážely na břeh. Corbanovu pozornost upoutal jakýsi zvuk, vycházel odkudsi ze srdce jezera: cáknutí a kruhy, jako by někdo hodil do vody kámen. V paměti na něj cosi doráželo. Vrátil se pohledem zpět ke břehu, hledal něco dalšího — a vtom to spatřil: javor s rudými listy, pod kterým už jednou seděl. Bez přemýšlení

se k němu vydal a znovu se posadil, zády se opřel o kmen. V okolí panovala nehybnost — travu ani listoví nečeřil vánek, hmyz nebzučel. Ticho bylo tíživé. Vtom nahoře máchla křídla, jako když udeří srdce. Vzhlédl skrz spleť listů a větví a na pozadí mračen spatřil obrys postavy, podobné člověku a s kopytům v ruce. Mohutná bíle opeřená křídla ji rychle nesla vzduchem.

Ben-Elim. Meical.

Meical...

A vzpomínky se vyřinuly jako lavina.

Meical, ve velké síni Drassilu, vypráví Corbanovi o klamu Ben-Elim, o tom, že ono proroctví nebylo než strategie, lest, jak přimět Asrotha, aby jednal, jak nalákat Calida a Kadošim do Drassilu. Že Jasná hvězda i Černé slunce byly vymyšlení, vybájení, jen návnady, které měly Asrotha navést přímo do pasti, již si sám nachystá. Chytrá strategie, to snad, v rámci větší války mezi Ben-Elim a Kadošim, mezi věrnými a padlými, ovšem až na to, že s lidmi zacházela jako s figurkami na šachovnici.

Se životem mého táty. Mé mámy. Se životy tolika dalších.

Vzedmula se v něm zloba protkaná pocitem zrady, již v něm vyvolávala vzpomínka na Meicalovo doznání. Vybavilo se mu, jak musel odolávat touze Meicala zabít, jak potom odešel, protože věděl, že jeho zlost dosahuje hranic toho, co je schopný opanovat, a jak se posadil na kopci v lese. Zůstal tam dlouho, přemítal o Meicalových slovech, snažil se dobrat toho, co znamenají pro budoucnost.

A pak se tam objevili jötunští obři. Ildaer, jejich vládce a vrah Garova otce Tukula.

Myslí mu teď blýskaly obrazy: medvěd, který řve, od rudé tlamy mu létají sliny, on sám, jak utíká, větve ho šlehají do tváře, jak za ním hřmí medvědí pronásledování. Zraněné koleno a hrud'. Kopí, které proklálo Bouřku, řeka, ledová voda. Jak Bouřka zavyla, když ho obři vlekli od ní pryč.

Bouřka.

Corbanem otřásla bolest v hrudi, jako by mu někdo sevřel srdce, stiskl ho a zakroutil jím.

Nemohl dýchat, jeho žal se proměnil v drtivou sílu, která mu vyrazila vzduch z plic. Vrávorál k jezeru, u vody padl na kolena. Přitom mu do mysli

vrhly další vzpomínky, vlna, již nebylo možné zastavit — na Drassil, na zběsilé troubení rohů a hluk bitvy, který k němu do lesa dolehl. Před očima se mu míhaly obrazy těch, které miloval: Coralen, Gar, Cywen, Dath a Farrell, Brina, tolik dalších.

Žijí ještě? Kdo to útočil na Drassil?

Mlhavě zaznamenal pohyb. Voda před ním se začala čerit a pěnit, cosi se vynořovalo z hlubin. Objevil se tvar, stékala z něj voda a na okamžik tak skryla bytost uvnitř.

To už z jezera vystupoval muž, z tmavého pláště, který se za ním táhl jako vodní řasy, crčela voda. Přicházel ke Corbanovi, ve tváři přátelský, zaujatý úsměv. Pokožku měl samou šedivou skvrnu a protkanou žilkami jako cosi mrtvého, vlasy černé a kluzké jako olej. V černém pouzdru mu u pasu visel meč.

„Inu,“ začal muž, „nestává se často, že bych měl návštěvu.“ Hlas plynul jako voda, jako mělký potok přes oblázky. „Co tě přivádí k mému domu?“

„Já... já už jsem tady byl,“ odpověděl Corban.

„To vím. Sledoval jsem tě.“

„Tohle je Zásvěti,“ odušil Corban.

„Přesně tak a tohle jezero, ten strom a to údolí,“ navázal černovlasý muž a mávl přitom rukou, „patří mně.“ Pokrčil rameny, z vlasů mu dál kanula voda.

„Ty jsi z rodu Ben-Elim?“ zeptal se Corban.

Muž se zasmál — znělo to jako vlhké vydechnutí. „Nadutci a blázni. Ne, i když k mé vlastní hanbě nás pojí rodová přízeň.“

„Kadošim?“

„Sotva.“ Muž si odfrkl. „Ti podlézaví, zhýralí zpustlíci? Vypadám snad jako jeden z nich?“

„Ne,“ připustil Corban.

„Inu, já jsem prostě já. Viathun.“ Zvedl ruce, jednu vztáhl k nebi, roztáhl prsty. Corban si všiml, že má blány jako žába.

„Ty pocházíš ze světa těla, je to tak?“ zeptal se muž.

Corban opatrně přikývl.

„A jak zní tvé jméno, tvore těla?“ chtěl vědět Viathun a přitom se sklonil nepříjemně blízko, až Corbana ovanul jeho dech, zavlhlý a plný hniloby.

Corban mu to nechtěl říct. „Já už se radši zase vrátím,“ řekl místo toho a postavil se. Toužil ocitnout se od toho stvoření co nejdál.

„To si nemyslí.“ Viathun si povzdechl. „Soudím naopak, že bychom měli v tomto našem rozhovoru pokračovat kdesi víc v soukromí.“

Corban ucouvl, otočil se k odchodu. Così ho popadlo za kotník. Když se tam podíval, viděl, že ho chytil úponek z Viathunova pláště a stahoval se mu kolem nohy jako živá paže. Omotal se mu kolem kotníku a Viathun se zatím vydal zpátky k jezeru. Plášť pak s děsivou silou zabral a začal Corbana vléct.

Corbana to na okamžik příliš vylekalo, než aby vzdoroval, za chvíli se ale vzpamatoval. Škubl nohou, hmatat po meči.

„Pojď už, nezdržuj,“ zavolal Viathun přes rameno. Došel k vodě, kráčel dál a začal se rychle nořit do jezera.

Plášť jako by se rozdělil, rozvlnil se, utvořil bezpočet vláken a ta se po Corbanovi sápara, obepínala se mu okolo kotníků, zápěstí, hrdla. To už ho tvor vlekl k jezeru, omotaného jako mouchu v pavoučí síti, stahoval ho do vody. Když se Corbanovi hlava ponořila pod hladinu, naplnil ho děs. Pustil se do zoufalého zápasu, žíly mu nabíhaly, svaly křičely. S námahou, která by dovedla potrhát šlachy, dokázal vyprostit jednu paži, ale to už vyletěl z vody, ocitl se nad hladinou a zůstal před tím tvorem, ve vzduchu ho držel jeho tmavý plášť připomínající nyní spíš klubko zmítajících se hadů. Corban lapal po dechu, rval za šlahouny pláště, které se kolem něj ovíjely, ale jen s chabými výsledky. Viathun si ho s chladným zájmem prohlížel.

„Řekni mi své jméno!“ vykřikl a v hlase se mu vzdouvala zlost, jako když vlny narazí o skály.

„Pusť mě,“ vyrazil Corban ze sevřených prsou.

„Vnikl jsi na mé území, vyrušil jsi můj klid,“ řekl Viathun mokře a přitáhl si Corbana blíž. „Na oplátku chci odpovědi. A pak, potom... možná okusím, jak chutnáš.“ Corbana obestřela vlna zkaženého dechu, až se mu sevřel žaludek.

„Co jsi zač?“ vykašlal Corban.

„Já jsem Viathun,“ odvětil tvor a otevřel ústa, která jako by Corbanovi před očima narůstala, byla širší a širší. Odhalila se řada zubů ostrých jako žiletky a lesklých odkapávajícím slizem. „Pojídač duší.“

Ozvalo se hvízdnutí a Viathunovi narazilo do pláště kopí, probodlo ho. Viathun zařval a to už se z nebe řítily Ben-Elimi. Přiletěla další kopí, zabodávala se Viathunovi do těla. Křik přešel v hluboký řev plný bolesti a vzteku a Corban se zřítíl dolů, když ho netvor pustil a zaměřil pozornost na útočníky.

Vtom Corbana popadly ruce a opět ho zvedly do vzduchu. Z obou stran ho hlídali Ben-Elimi a stoupali vzhůru, křídla mocně zabírala.

Za pár okamžiků už se bitva v jezeře ocitla hluboko pod nimi, Viathun a jeho oživlý plášť se vnořili do vody, jeden šlahoun se však omotal kolem jednoho z Ben-Elimů a stáhl ho pod hladinu. Jeho výkřik prudce utála voda, která se mu zavřela nad hlavou.

Vystoupali ještě výš, letěli nad údolím, zatáčeli a vyhýbali se ostrým skalám a útesům, až Corban spatřil pevnost — řadu věží a hradby. Byla vytesaná z kamene bílého jako kost, takže vypadala, jako by zářila, a to i pod tmavými mraky, které se na ni tlačily shůry. Vzduch v okolí věží se zaplnil obrysy Ben-Elimů — někteří ve spirále stoupali do oblak, jiní se vznášeli na místě jako hlídky s dlouhými kopími a blyštivou zbrojí. Viděl, že mnoho dalších hlídkuje na dlouhých zvlněných hradbách a ze dvoran mezi vysokými věžemi k němu doléhaly hluky zápasů.

Cvičí se v boji, jako jsme se my cvičili v Drassilu. Připravují se na válku...

Corbanovi zachránci přistáli na rovné střeše jedné z věží a zpola ho provlekli zaklenutým východem, pak dolů po schodech a do veliké síně s vysokým stropem. Uvnitř stálo tisíc Ben-Elimů, všichni v blyštivé zbroji a s bělostným peřím, hustý zástup, který se před Corbanem a jeho stráží ladně rozestoupil. Jejich bledé tváře bez výrazu se upíraly přímo na něj.

Schody vpředu vedly k vyvýšenému stupínku a na něm stál veliký bílý trůn, bledý jako kost, vějířovitá opěrka vyvedená v podobě opeřených křídel, se zdvíhala a zavíjela nad postavou sedící zhrouceně na trůně. Svá bílá křídla měla ta postava ovinutá kolem těla jako veliký plášť, špičky per spadaly na podlahu. Hlavu měla skloněnou, černé vlasy volně visely a zakrývaly jí tvář.

Jak se Corban blížil, postava zvolna zvedla hlavu. Vlasy se rozdělily a odkryly pohled na obličej, který Corban dobře znal.

Meical.

V Corbanovi vyšlehly protichůdné pocity, svářily se mezi sebou. Úleva, že na tomto podivném místě vidí tvář svého druha, přítele, ale zároveň i stále živá rána po Meicalově zradě. Corban cítil, jak se mu tváře zapalují zlostí. Meical se na trůnu narovnal, tvář měl zbrázděnou žalem a bolestí, výrazem, který působil naprosto nezvykle ve tváři jedné z bytostí, které jinak vypadaly jako vytesané z mramoru a bez emocí.

Co se mu to stalo?

Meical se přerývaně nadechl.

„Díky, Elyone,“ pronesl. „Ve světě těla jsi ještě naživu. Je-li tvůj duch tady, pak tvoje tělo přežilo.“ Meical jako by s řečí zápasil, jako by ho každé slovo stálo vypětí vůle. „Jinak by tvůj duch překročil most mečů.“

Corban zamrkal.

Meical natáhl ruku, pokynul Corbanovi, aby šel blíž.

Corban ucukl.

„Nesahej na mě,“ odsekl a připomněl si hovor ve velké síni Drassilu.

Tu velkou lež.

Corban uslyšel, jak síní za jeho zády proletělo zlostné syčení. Meical zvedl dlaň.

„Klid,“ tišil je Meical.

„Ale,“ vyhrkl jeden z Ben-Elim, „tohle stvoření z masa — on uráží tebe, našeho nejvyššího velitele, druhého hned po Otci všech.“

„Má k tomu dobrý důvod,“ připustil Meical a svěsil hlavu. Opřel se v křesle a ukázal Corbanovi, aby zůstal stát. Corban si všiml, že Meical je bledší, než jak ho kdy viděl. Kolem krku se mu táhla červená rána, živá a ošklivá. Vytékala z ní nějaká čirá tekutina podobná ichoru.

„Co se ti stalo?“ zeptal se Corban.

„Když je zranění ve světě těla zlé, přeneseme si někdy jeho stín i do Zásvětí.“

Corbanovi se ruka vznesla k hrudi, k té tupé bolesti, kterou pociťoval při každém nádechu, a pochopil, že je to ozvuk jeho polámaným žeber.

„Takže čeho je stín tohle?“ ukázal Corban na Meicalův krk.

„V Drassilu jsem přišel o hlavu,“ odvětil Meical.

„Cože!“ *To troubení rohů, hluk bitvy, který jsem slyšel.* Hluboko v Corbanově nitru rozpuklo semínko děsu.

„Calidus, Nathair. Zaútočili na nás.“

„Jak?“

„Z tunelů,“ odvětil Meical vyčerpaně.

„Co moji přátelé a moje rodina? Moji lidé...“

„Někteří unikli,“ vydechl Meical. „Gar vedl ústup do nitra severní chodby. Já jsem zadržoval Kadošim tak dlouho, jak to šlo.“ Zavrtěl hlavou. „Drassil je dobyt.“

Pevnost padla, dobytá Nathairem a Calidem...

Důsledky udeřily Corbana jako kamenná pěst.

Mé vojsko je poražené, ti, co mě následovali, věřili mi — mrtví. Mí kamarádi...

„Vidíš, čeho ty tvoje pikle dosáhly,“ zavrčel a vrhl se na Meicala. Ten útok byl natolik nečekaný a tak rychlý, že než se stihl kdokoli pohnout, svíral už Corban prsty okolo Meicalova hrdla. Pak za jeho zády propukl shon: křik, sápalící se ruce, roztahovaná a záhy tlukoucí křídla. Na Corbana se snesla sprška ran, ale setřásl je a dál tiskl. Meical se nebránil, jen seděl v objetí velkých křídel trůnu a díval se Corbanovi přímo do očí, ze kterých tekly slzy smutku a vzteku.

„Zavraždil jsi mé přátele!“ křičel. Pohlcovala ho rudá mlha, postupně nahrazovala zoufalství. Così mu narazilo do hlavy a svět zmizel v jednom bílém výbuchu. Cítil, jak mu prsty kloužou z Meicalova hrdla. Snažil se nepustit, ale zmocňovaly se ho další paže, odtahovaly ho, tlačily ho na kolena.

Zvedl oči. Obestupovaly ho zlostné tváře, mířily na něj zbraně. Hrot kopí se mu hnál přímo na srdce.

„Ne!“ vykřikl Meical a kopí se okamžitě zastavilo, jen na dlaň od Corbanovy hrudi. Rozzlobené hlasy vykřikovaly, Corban zachytil slova jako *trest a svatokrádež*.

„Ne,“ opakoval Meical a sročení před Corbanem se rozestoupilo. Odhalilo pohled na Meicala stále ještě usazeného na trůnu. Prohlížel si Corbana

s tváří, do které se vrátil kamenný výraz, třebaže měl Corban dojem, že v něm vidí i praskliny. „Má důvod se na mě zlobit.“

„Zlobit...“ Corban zavrtěl hlavou. „Tys mi lhal, nám všem v Drassilu, použil jsi nás jako návnadu, jako figurky. Vy všichni,“ dodal a zlostně se rozhlédl po Ben-Elím shromážděných okolo. Většina mu pohled zlostně oplácela. „A teď to vypadá, že váš plán zabral až moc dobře. Rozhodně se vám ale podařilo přivábit Calida do Drassilu. Pověz, Meicale, bylo to součástí záměru, že Drassil padne, že moji přátelé, moje rodina, všichni moji lidé budou povražděni...“ Zatař zuby, polkl. „Nebo že ty přijdeš o hlavu?“

„Ne, to nebylo,“ odvětil Meical s táhlým povzdechem.

Válku jsme prohráli dřív, než vůbec začala. Země vyhnanců jsou dobyté, všichni, které jsem miloval, zabítí nebo rozprášení. V tu chvíli se v něm vzdumulo zoufalství a vysálo mu z údů všechnu sílu. Zhroutil se do sevření svého věznitele.

„Ještě není po všem,“ odtušil Meical. Chvíli trvalo, než se ta slova prodrala skrz mlhu zoufalství a beznaděje, které Corbana zcela obestřely.

„Samozřejmě že je,“ zašeptal Corban.

„Ne. Dokud žiješ ty, tak ne. Ne, dokud Calidus pořád ještě hledá sedm Pokladů. Musí je mít všechny, aby uskutečnil svůj plán, a do té doby je Asroth připoutaný sem, k Zásvěti.“

„Z tohohle už není návratu...“

„To zatím nevíme,“ nedal se Meical. „Gar odvedl z Drassilu mnoho bojovníků. Ti určitě ještě žijí. A budou proti Nathairovi s Calidem bojovat. Pořád je naděje.“

Corban prudce vztyčil hlavu, upřel pohled Meicalovi přímo do očí. „Nemluv mi o naději, ty, který jsi mě celý život krmil lží. Nejsi o nic lepší než Asroth a jeho Kadošim. Jsi lhář a podvodník. Kéž bych tě nikdy nepoznal.“

Síní se rozlehla zlostná slova.

Meicalův pohled ztuhl. „Z úcty k tobě jsem ti dopřál možnost, abys vyjádřil svou zlost, nezacházej však příliš daleko. Jde o mnohem víc než o tvé zraněné city. Chováš se jako vzteklé děcko.“ Odmlčel se, viditelně na trůně povadl, otřel si dlaní oči. „Celý váš svět visí na vlásku. Ještě není po všem. Pořád zbývá naděje. Válečnickova naděje.“

„Žádná naděje už není — nic, co bych mohl udělat. Tam v Zemích vyhnanců jsem zajatcem Jötunů, zraněný, se zlamanými kostmi. A Bouřka je mrtvá...“ Hlas se mu zadrhl v hrdle, v prsou se mu vzdula nová vlna smutku.

Meical svěsil hlavu. „Další žalostná rána,“ zamručel. „Bouřka byla lepším ochráncem než dvě desítky štítonošů.“

„Byla víc než jen ochráncem,“ zavrčel Corban. „Byla mojí společnicí. Kamarádkou...“ Promnul si oči, rozezleně otřel slzy. „Tvoje lži způsobily smrt mojí rodiny — táty, mámy, přátel i tolika dalších. Všichni umřeli pro naději, která nikdy neexistovala. Všichni umírali pro mě. A protože tys podcenil Calida, nezbyla nám už žádná další možnost —“

„Pořád je možnost, dokud máš v těle dech!“ vykřikl Meical, předklonil se na trůnu, rukama sevřel opěrky. Jeho studená tvář na okamžik roztála. „A pokud nezbývá naděje na vítězství, pak co alespoň na odplatu? Udělej něco víc, než abys jen mluvil a vzlykal: pomsti se za ty, co padli. Nebo se chceš raději utápět v sebelítosti, než abys zkusil ještě zachránit ty, na kterých ti záleží?“ Klesl, ta námaha ho očividně vyčerpala.

Nikdo mi nebude říkat, co mám dělat. Nedovolím, aby mě zase ovládal a naváděl. Nicméně, Meicalova slova na něj zapůsobila, vytanuly mu tváře Gara a Cywen, Coralen, Farrella s Dathem, Briny, Edany a nespočtu dalších, které potkal během dlouhé pouti z domova v Dun Carreg až do Drassilu. A představa, že jsou bez něho, že možná bojují, možná umírají...

Najednou toužil jenom po tom být zpět s nimi, stanout po jejich boku.

Ani smrt a mučení mě nedonutí je opustit, nechat je čelit konci samotné. Já se musím vrátit. Jestli existuje sebemenší naděje, že jim můžu pomoci.

Vzhlédl k Meicalovi, cítil, jak se mu zatínají pěsti. „Vrátím se tam, ale ne kvůli tobě. Kvůli nikomu z vás. Už nejsem vaše loutka. Jdu pomáhat těm, které miluju.“

Meical na něj několik dlouhých tichých chvil jen hleděl, pak kývl hlavou. „Pomůžu ti, jak nejlépe to půjde, i když teď jsem přikovaný k Zásvěti. Nemůžu už zpátky do Zemí vyhnanců —“

„Nechci tvoji pomoc,“ zavrčel Corban.

Meical konečně přikývl. „Dobře,“ zašeptal. Natáhl se ke Corbanovi a zakryl mu dlaní oči, pronesl šeptem slova, která Corban nedokázal rozeznat. Otevřel ústa, že něco řekne, ale svět kolem jako by najednou pobledl...

RAFE

Rafe cítil, jak ho cosi mokrého a drsného škrábe po tváři. Chtěl se pohnout, jenže zjistil, že na to nemá sílu. I jen otevřít oči představovalo přílišnou námahu. A tak jen dál ležel a nechával se omývat dalšími vjemy. Všechno ho bolelo. Svaly, klouby i samotné kosti jakoby by tepaly, ale téměř v tu chvíli, kdy si bolest uvědomil, začala ustupovat a přetvářet se v cosi jiného — v jakési uvolněné vyčerpání, jako by se naložil do horké lázně po dlouhém lovu. Slyšel zpěv ptáků, šplouchání říčních vlnek o břeh a nárazy ukotvených člunů jeden o druhý. Za tím vším bubnování kopyt, dusot spousty nohou. Hlasy.

Neměl tušení, jak dlouho tu takhle ležel, v jistou chvíli se však vrátilo ono mokré škrábání na tváři. Olizuje ho psí jazyk. Rty se mu zvlhly úsměvem a Rafe otevřel oči. Vrhł se na něj výbuch světla, paprsky jako by mu prorážely lebku, probodávaly mu hlavu. Pevně oči zase zavřel, bolest ustoupila. Zkusil to znovu, tentokrát pomalu. Spatřil černý čenich, na bradě ho polechtala srst.

„Ahoj, Čmuchale,“ zaskřípěl hlasem hrubým a nakráplým. Bez ohledu na bolest se vytáhl na kolena, pak na nohy. Zavrával a chytil se kmene širokého stromu.

Co se mi to stalo?

Protáhl se, ztuhlost se vytratila. Chvilí jen tak stál, vnímal, jak se mu rozplétají svaly, těšil se z nové energie. Ze síly a živoucnosti, které mu proudily tělem.

„Cítím se dobře,“ zamručel s úsměvem a natáhl ruku, aby Čmuchala pohladil po hlavě. Škrabala uviděl stát o kousek dál. Upíral na něj podezíravý pohled.

„Všechno v pořádku,“ řekl a pokynul mu, aby šel k němu. „Ničeho se neboj.“ Pes došel až k němu, uši pořád přilepené k hlavě, ocas stažený a Rafe se zasmál a pocuchal mu srst.

Umírám hladu.

Začaly se mu vracet vzpomínky. Na bitvu v bažinách proti Edanině vojsku, na jeho zoufalý útěk, jak po výsledku Rhin a jejího obra Uthase odešel z Morcanovy věže. Pak kráčel podél řeky, našel si opuštěné místo u stromu, aby se napil a snědl trochu studeného jehněčího. Teď se podrbal na bradě a nahmatal strniště, což mu připadalo podivné.

Jak dlouho jsem tady?

Rozhlédl se kolem. Stromy v mokřadech a křoví, ptáci, kteří v nich hnízdí, modré a oranžové vázky se míhaly sem a tam. Zvedl oči k nebi, které bylo jasně modré, ve tváři ho hrálo jarní teplo. Všechno mu připadalo nějak ostřejší, zářivější a jasnější.

Cítím se jako znovuzrozený.

Podíval se na zem a všiml si zbytků jehněčí kýty, kterou si prve přinesl z tábora. Psi ji mezitím obrali a kosti rozdrtili. Vedle zbytků ležela rozlámaná truhlička, kterou kdysi dávno objevil v bažinách u Dun Taras. A vedle ní pohár z tmavého kovu a s runami vyrytými po obrubě. Vytékala z něj zaslá stopa po víně.

A tu si vzpomněl — jako by dostal pěstí do břicha.

Já se z něj napil.

Pocítil slabost v nohou a opřel se o strom, přitom se mu vrátil chvilkový ozvuk oné blaženosti a bolesti, které se zmocnily jeho těla hned, jakmile se z poháru napil. Dostal strach.

Co jsem to udělal? Ten pohár je očarováný, má v sobě nějaké kouzlo. Ale mrtvý nejsem. Když už, tak si připadám mnohem víc naživu než kdy dřív.

Zkusmo udělal krok od stromu, sehnul se pro brašnu. Na pár úderů srdce se zarazil a zíral na pohár. Pak se rychle sklonil, popadl ho a strčil do brašny.

Klestil si cestu po klikaté pěšince skrz vzrostlé trsy rákosí, až konečně natrefil na potok, který ho zavedl zpět k řece.

Řeka byla plná uvázaných člunů, vzduch prosycovala vůně čerstvě pokácených borovic, mízy a klihu. Říční břeh lemovaly rámy lešení, na kterých

spočívaly zpolá dostavěné čluny — kostry trupů připomínající kosti čerstvě obraných velryb. Pracovaly na nich družiny mužů. Rafe mezi nimi prošel nepozorovaně. Vyšel na zvlněné louky táhnoucí se za mokřady až na kraj Baglunského lesa na severu. Tam se zastavil a překvapeně hleděl, jak se to tu změnilo za tu dobu, která jemu připadala sotva jako půl dne, ale očividně trvala déle. Přímo před sebou měl Morcantovu věž. Branou projížděly dovnitř i ven vozy tažené šřapatými tury. Černé a zlaté stany Rhinina vojska na louce okolo věže se zmnohonásobily. Na západě viděl jezdce na koních útočit na slaměné terče, jinde pěší muži zápasili s cvičným mečem a kopím.

Takže se chystají na další výpad proti Edaně.

„Rafe!“

Přímo k němu si to vykračoval Morcant. V tom svém černém kyrysu a zlatě lemovaném sobolím plášti vypadal úchvatně, černé vlasy stažené dozadu, válečnický cop čerstvě opletený zlatým drátkem. Za zády mu kráceli dva strážníci.

Vypadá mnohem líp, než když jsem ho viděl naposledy — v Rhinině stanu, krátce po bitvě, pokrytého bahnem a krví a smrdutého jako stojatá voda.

„Kam ses to poděl, kluku?“ vyštěkl Morcant.

„Já, ehm, tamhle. Spal jsem,“ odvětil Rafe a ukazoval neurčitě kamsi k řece a močálům.

„Spal?“ odfrkl Morcant. „Deset dní?“

Deset dní!

„Už jsem myslel, že jsi zběhl — že už na další boje nemáš žaludek.“

„To tedy mám,“ ohradil se Rafe celý nasupený Morcantovou zastřenou urážkou.

„Dávej si bacha,“ zamračil se Morcant. „Jsem teď vládcem Ardanu a stačí lusknout, abych ti nechal narazit hlavu na kůl.“

Rafe pocítil vzrůstající se zlost, rozpálenější a prudší, než byl zvyklý. S námahou zlobu potlačil.

„Myslel jsem, že pánem Ardanu je Evnis.“

„Evnis se nevrátil, považuje se za mrtvého,“ prohodil pohrdlivě Morcant. „Rhin mě v jeho nepřítomnosti pověřila vládou.“

Mrtvý? Rafe popravdě ztratil Evnise z očí hned, jak jim ohně povstalců začaly potápět čluny, a on měl příliš práce s tím, aby sám přežil, než aby se ještě staral o někoho dalšího.

Ale jestli je Evnis opravdu mrtvý, bude pro něj truchlit. Byl to jeho pán, kam až jeho paměť sahala, a otec sloužil Evnisovi coby lovcí po mnoho a mnoho let.

„Takže,“ prohodil Morcant povýšeně, „teď jsem tvým pánem já a ty to budeš mít na paměti. Teď půjdeš se mnou. Chce s tebou mluvit královna Rhin.“

Následoval Morcanta okolo paty kopce, minuli palisádu a vydali se mezi stany, přímo k tomu největšímu uprostřed. Před ním se jako sochy tyčili dva obři, spolu s nimi ještě hrstka Rhininých štítonošů. Rafe čekal, než ho ohlásí, a zatím si obry prohlížel. Blíž k němu stála obryně. Měla ruce zkřížené na prsou a opětovala mu pohled, za zády jí trčely čepele dvou dýk dlouhých jako krátké meče. Obočí se jí nařasilo, jak si ho prohlížela.

„Královna Rhin vás přijme,“ oznámil štítonoš a Rafe vykročil ze slunečního svitu do chladného stínu stanu. Rhin seděla za širokým stolem, stříbrné vlasy měla propletené zlatým drátkem, medvědí kožich přitážený vysoko ke krku. Na stole ležel veliký rozvinutý pergamen. Rafe na něj zběžně pohlédl. Byla to mapa mokřadů s vyznačenou polohou Morcantovy věže. Místo mokřadů byla převážně prázdná místa, kruh zhruba vyznačoval polohu Dun Crin.

Za Rhin stál Uthas z rodu Benothi. Třímal tlusté ratiště kopí a kolem krku mu visel náhrdelník vyrobený z dlouhých zahnutých tesáků.

„Ach, tulák se vrací,“ vykřikla Rhin, když ho spatřila. „Myslela jsem, že jsi mrtvý. Nebo zajatý,“ dodala, oči se jí zúžily. „Dá se ti teď věřit? Kde jsi byl?“

„Spal,“ ozval se Morcant dřív, než stihl odpovědět Rafe.

„S kým?“ zeptala se Rhin.

„S nikým. Sám,“ vykoktal Rafe. „Se psy...“

Rhin zvedla obočí. „Není zač se hanbit — všichni se potřebujeme občas uvolnit a dopřát si trochu radosti, nač by život jinak byl? Ale spát deset dní, to je trochu přehnané, nezdá se ti? Trochu neuvěřitelné. Lžeš mi snad?“

„Nikoli, má královno,“ vypravil ze sebe Rafe, „něco jsem vypil...“

Morcan se uchechtl.

Rhin se zarazila a upřela na Rafea pohled, naklonila hlavu. „Jsi v pořádku? Vypadáš... jinak.“

Rafe jí pohled oplácel. Jeho oči to přitahovalo k jednotlivým rysům její tváře: k vráskám kolem úst přecházejícím v tapiserii klenoucí se přes lícní kosti a shlukující se kolem očí. Její pokožka vypadala jemně, téměř průsvitně. Rafeův pohled se zaměřil hlouběji, tepot nespočtu žilek pod tenkou kůží tvořil pravidelný a podmanivý rytmus. Zabrousil výš, k jejím očím, které byly hluboce, temně modré jako dvě nehybné hladiny. Upíraly se přímo na něj.

„Odpověz své královně,“ vyštěkl Morcant a napřáhl ruku, aby Rafeovi uštědřil políček do zátylku. Rafe celý pohyb sledoval jako by probíhal zpomaleně, a než si to vůbec stihl uvědomit, jeho vlastní ruka vystřelila vzhůru, uchopila Morcanta za zápěstí a rázem úder zastavila. Nastalo překvapené ticho, všichni zírali na Rafea, zatímco Morcant škubal rukou, ale z Rafeova sevření se vyprostit nedokázal.

„Jak se opovažuješ?“ zavrčel Morcant. Ještě chvíli se snažil vytrhnout, nakonec sáhl po dýce za opaskem. „Odřežu ti ty tvoje proklaté prsty pěkně jeden po druhém.“

„Dost,“ rozkázala Rhin.

Morcant ztuhl a Rafe s vypětím vůle zadusil zlost, která v něm začala vířit. Pustil Morcantovo zápěstí. Rudé otlačeniny už zvolna přecházely ve fialové modřiny.

„Nemám rád, když mě někdo tluče,“ zamručel Rafe.

„To vidíme,“ prohodila Rhin s úsměvem, za kterým se skrývalo chladné uvažování. Morcant na Rafea vrhl nasupený pohled, Uthas se naklonil až k němu, šedivá štrpatá obočí sražená v zamračení.

Morcant je teď vládcem Ardanu. Co jsem to provedl?

„Já se... omlouvám,“ řekl Rafe tiše a protřel si oči. „Netuším, proč jsem to udělal, ani co se to se mnou děje...“

Rhin s Uthasem na sebe rychle pohlédli, Rhin se pak vrátila očima k Rafeovi. „Budu tě potřebovat, takže tohle ti odpustím, protentokrát.“

„Děkuju ti, má paní.“ Rafe měl dost rozumu, aby při těch slovech sklonil hlavu i aby odolal pokušení podívat se na Morcanta a ušklíbnout se. „A ještě jednou se omlouvám,“ dodal pro jistotu.

Rhin mávla rukou. „Omluvy nestačí,“ řekla a do hlasu se jí vetřel tón, který Rafea vyděsil. „Jsem tvoje královna. A ty jsi můj poddaný. Nauč se, jaké místo ti náleží.“

„Ano, naučím,“ zamumlal Rafe.

„To bys měl,“ odtušila Rhin. „A až pro tebe pošlu příště, tak ty přijdeš. Tvůj život patří mně.“ Provrtávala ho pohledem, ve tváři ani náznak nějakého výrazu. „Můžu z něj udělat dobrý život nebo taky život nepříjemně krátký.“

Rafe polkl.

„Rozumíme si?“

„Ano, má královno,“ přikývl Rafe.

„Dobře. A teď pojď sem a pomoz mi tady s tou mapou. Do deseti dnů chci Edaninu hlavu na podnose.“

CAMLIN

Camlin klusal po břehu potoka, v jedné ruce nesl zlehka luk. Vracel se z lovu zpět do Dun Crin.

Lovu na muže. Od bitvy o Dun Crin, při které bylo Morcantovo a Evni-sovo vojsko z větší části rozprášeno, uběhlo už deset dní. Camlin a dvacítká dalších se vydali pátrat po těch, kteří zůstali pozadu.

Čím víc jich zabijeme teď, tím méně se jich vrátí a zkusí později zabít nás.

Camlin rozdělil lovecký oddíl na dvojice, i když on sám skončil v trojici.

Podíval se dolů na Meg, děcko, kterého se předtím ujal ve vesnici na okraji močálů.

I když to mi už bohatě vrátila — několikrát už mi zachránila kůži. Kráčela vedle něj, na sobě měla válečnickou koženou vestu, v jedné ruce držela kopí a druhou měla položenou na hrušce nové dýky zavěšené u pasu — všechno kořist z bitvy o Dun Crin. Camlin jí pomohl upravit a znovu sešít vestu, také jí o délku paže zkrátil ratiště kopí, aby se jí s ním snáz zacházelo.

Jedna jeho část si o ni dělala starosti, že je doprovází.

Ale zažila už horší věci.

Do mysli se mu vetřela vzpomínka na skvrnité nohy dítěte pověšeného na šibenici, na nafouklá těla poházená všude po zemi pod nimi.

Mnohem horší.

Přes pěšinku přeletěl stín a Camlin se podíval vzhůru na třetího člena své družiny. Crať se snášel dolů a hlasitě krákal.

„Temné vody, vysoké věže.“

„Já vím,“ zamručel si pro sebe Camlin. „Nepotřebuju ptáka, abych věděl, že se blížím k domovu.“ I tak ale zvedl dlaň Crafovi na pozdrav.

Když jsem ho uviděl poprvé, moc se mi nelíbil, to musím přiznat. Ale jak se ukázalo, mít ho k ruce se dost hodí.

Craf ho předtím v mokřadech navedl přímo na víc než tucet zatoulaných nepřátelských válečníků. Camlin si dal záležet, aby zatoulaní už zůstali — nechal je ležet obličejem v bahně.

Prosmýkl se posledním trsem rákosí a vynořil se na břehu rozsáhlého jezera. Nad hladinou se vzpínaly věže a hradby Dun Crin, vlhké a porostlé lišejníkem jako nějaká zamrzlá vodní obluda. Po cimbuří se pohybovaly postavy, mezi věžemi proplouly čluny. Na celém pobřeží panoval shon. Manželky a děti válečníků, kteří bojovali v bitvě o Dun Crin, se konečně vrátily ze svých úkrytů hlouběji v močálech, a teď tu vyrůstaly všemožné nahrubo zbudované přístřešky, sestávající většinou z plátěných stanů a stěn upletených z vrboví.

Udělalí nejlip, když se tady moc nezabydlí.

Meg vystřelila a splynula s davy.

Camlin se chvíli díval, jak dvojice dětí prohrabuje hromady válečné výzbroje, kterou předtím svlékli z mrtvých a naházeli na kupy podél pobřeží: stohy mečů a kopí, štítů, bot, opasků, nožů, toulců, kroužkových košil, krysů z tvrzené kůže a černo-zlatých plášťů.

Meg se znovu objevila u jeho boku, tentokrát se železnou helmou, která byla na její hlavu až moc velká. Camlin se snažil nezasmát, jenže tak docela neuspěl.

„Co?“ zamračila se Meg.

„Myslím, že by tě ta přilba mohla zpomalovat,“ namítl. „Kromě toho, hlavu máš už tak dost tvrdou. Pochybuju, že helmu budeš potřebovat.“

Praštila ho do nohy.

„Kdy vyrazíme?“ zeptala se.

„Nevím.“ Pokrčil rameny. „Nejspíš se o tom bude ještě dlouho mluvit, než se k tomu konečně rozhoupou.“

Lidé před ním se začali rozestupovat a on se odmlčel. Jejich středem s klidem procházela Edana, co chvíli se zastavila, aby si s někým promluvila,

tu potřásla rukou, onde pohladila tvář a pokaždé vypadala, že ji opravdu zajímá, co zrovna slyší. Doprovázeli ji Baird, jednooký válečník z Domhainu, a Vonn. Když Camlin spatřil toho mladého válečníka, který měl oči zastíněné temnými kruhy a ve tváři vyryté vrásky žalu, zamračil se.

I když na tom nejspíš nesu podíl i já. To, že jsem mu zabil tátu, by mohlo na jeho současném rozpoložení mít svůj podíl. Když prve skončila bitva, Camlin stopoval Vonna, našel ho na lúgy daleko o samotě jen s jeho tátou. Camlin sledoval, jak se hádali. Skončilo to tím, že Vonn se k Evnisovi otočil zády a odcházel. Evnis se vydal za ním, ruka mu vklouzla pod plášť, a když se znovu objevila, držela dýku.

Camlin toho muže prošpikoval dvěma šípy do prsou.

Teď se vrátil pohledem k Edaně.

Od té noci, kdy jí v Dun Carreg přímo před očima zabili tátu, dost vyrostla. Dokonce se i utkala na meče s Roisin z Domhainu a zvítězila. Jistě, vyhnanství je pro takovou ženskou až moc dobrý trest. Ta nikdy nepřestane dělat potíže.

Zadíval se za Edanu, zkoušel najít kamaráda Haliona. *Touhle dobou by se už měl vrátit.* Pak ho uviděl, jak sedí u ohně vedle Lorcana, svého nevlastního bratra a Roisinina syna, dědice domhainského trůnu a neoficiálního snoubence Edany, kterého doprovázel pro změnu jeho štítonoš Brogan Bezkrk — jak mu láskyplně přezdívala Meg.

„Rád tě vidím,“ pozdravil Halion, vstal a sevřel Camlinovi předloktí.

„I já tebe,“ odvětil s úsměvem Camlin.

Camlin se jim zadíval do tváří. Byly vážné, ve vzduchu panovalo napětí. Lorcan měl zarudlé oči, jako by plakal.

„Vyrušuju?“ zeptal se Camlin. „Jestli jo, stačí říct, abych se klidil.“

„Ne, Camline,“ ujistil ho Lorcan, vstal a pokradmu si otřel oči. „Zrovna odcházím.“ Rozloučil se s nimi, Halion mu ještě stiskl rameno, a Lorcan odešel, Brogan ho věrně následoval.

„Je v pořádku?“ zeptal se Camlin.

„Ne,“ odvětil upřímně Halion. „Ale myslím, že bude. Já vím, že Conall ho nenávidí, už jen proto, že je to Roisinin syn, ale já ho mám rád. Není v něm nic zlého.“

„No, tak to je vzácné,“ odtušil Camlin.

„A udělal správnou věc, to s Roisin. Dát přednost Edaně před vlastní mámou nebylo snadné.“

„Pravda,“ souhlasil Camlin, „správná věc může taky někdy být hrozná věc.“

„Jo a na něj to dost doléhá.“

To na tebe taky, jak se mi zdá. Halion vypadal unaveně, v očích jakýsi našponovaný pohled.

„Takže je hotovo?“ zeptal se Camlin Haliona.

„Ano,“ hlesl. „Vrátil jsem se včera.“

„Šlo to...?“ Chtěl říct *dobře*, ale nepřipadalo mu to jako to správné slovo.

Halion odvrátil pohled, zadíval se kamsi do močálů. „O útěk se Roisin nepokusila, jestli myslíš tohle.“

„To něco znamená,“ odtušil Camlin.

„Jo,“ pokrčil Halion rameny. „Ale nebylo to zrovna nejsnadnější,“ dodal, když na něj Camlin nepřestával hledět.

„Já myslel, že Roisin nenávidíš.“

„To ano. Zavraždila mi mámu, chtěla zabít mě i Conalla, to kvůli ní jsme uprchli z Domhainu. A byla by zavraždila i Edanu. Vyhnanství je lepší trest, než zasluhuje.“

„Ale?“

Halion znovu pokrčil rameny, v jeho mořsky šedivých očích se blýskl náznak skrývaných pocitů. „Nechat ji tam bylo těžké.“

Chceš říct, že poprava je těžká. Nazvali jsme to vyhnanstvím, ale nechat ji uprostřed mokřadů, to je rozsudek smrti.

Camlin poplácal Haliona po rameni.

„Dobrý lov?“ zeptal se Halion.

„Jo. O pár mužů v černé a zlaté míň může vykládat, kudy vede cesta sem. Jsem první, kdo se vrátil?“

„Ne. Jsi poslední,“ odpověděl Halion. „Všichni už na tebe čekáme. Edana odmítla svolat radu, dokud nebudeš zpátky, v bezpečí a pořádku.“

Camlin cítil, že se začervenál, na rtech mu cukl úsměv. Bylo zvláštní mít nějakou hodnotu.

Camlin se rozhlédl po kruhu známých tváří. Sešli se na mýtince v rozvalinách toho, co vypadalo jako bývalá brána do Dun Crin. Nad nimi se tyčila pobořená věž, ze zdiva trčela ptačí hnízda. Staré hradby se rozpadly, žulové balvany ležely v trávě. Prastaré dláždění pod jejich nohama rozbily a pokroutily kořeny vrb a olší.

Rozdrolený oblouk rámoval Edanu usazenou na balvanu porostlém mechem. Vypadala, že už je v kroužkovém brnění a dlouhé kožené vestě jako doma, se šedým pláštěm přes ramena a mečem u boku.

Obklopovali ji ti, kterým nejvíc věřila — Pendathran, její strýc s hrudí jako sud, a Drust, rusovlasý válečník z Narvonu, který kdysi býval štítonošem padlého narvonského krále Owaina. Lorcan, mladý král Domhainu ve vyhnanství, upíral na Edanu vážný pohled.

Ostatní byli většinou válečníci, štítonoši ostatních přítomných. Halion, Vonn a jednoooký Baird dohlíželi na Edanu. Za Lorcanem se kousek od nich ochránářsky tyčil Brogan.

Nahoře na rozbitém oblouku nad Edanou seděl Crať jako nějaká socha z kamene.

A není pochyb, že někde tady poblíž natahuje uši Meg.

Edana vstala a tiché hovory, jejichž šepot se nesl mezi troskami, ustaly. „Odjíždíme z Dun Crin,“ oznámila bez úvodu.

Crať si nad její hlavou načechlal peří. „Odjíždíme,“ krákl tiše.

„Rodiny našich válečníků se sotva vrátily,“ namítl Drust. „Ani jim nestihly oschnout nohy. A tohle je dobré místo, snadné na obranu.“

Ozvalo se souhlasné mručení.

Když jsme vyhráli, nechce se jim odsud. Tohle už znám — vítězství jim podsouvá pocit bezpečí. Ale naši nepřátelé nejsou žádní hlupáci. Rhin je nejmazanější ze všech. Tady už ji podruhé neporazíme. A totéž předtím řekl i Edaně.

„Souhlasím,“ přitakala. „Vyhráli jsme poslední bitvu. Rhin i její velitelé nás podcenili a neprovedli důkladný průzkum — ale znovu už se takové chyby nedopustí. A oni se určitě vrátí. Bojovali jsme proti pěti stovkám mečů, víc než tři stovky jsme jich poslali do mohyl, ale ať už jsme jich zabili sebevíc, některým se podařilo pláchnout a ti podají Rhin zprávu. Příště budou

opatrnější a Rhin teď vládne čtyřem královstvím — má dost vojáků na to, aby je na nás posílala tak dlouho, dokud nás nevyčerpá.“

Pendathran zachmuřeně přikývl. „Ale kam jinam se dá jít?“

„V močálech se najde jedno dvě další místa,“ navrhl Drust. „Nejsou tak výhodná, ale přeci jen...“

„Musíme úplně změnit taktiku. V mokřadech zůstanou jenom rodiny,“ skočila mu do řeči Edana. „Vojsko povedu do Ardanu.“

„Do Ardanu?“ zamručel Crať nad Edanou. Nevypadal, že ho to potěšilo — peří na krku se mu náhle naježilo.

„Cože?“ vyhrkl Pendathran. „Ale to je...“ zarazil se, tvář mu ještě víc zrudla, jak se očividně snažil ovládnout jazyk, „nemoudré.“

„Nemůžeme vyhrát válku tím, že se budeme schovávat v močálech. Jestli máme porazit Rhin a osvobodit Ardan, Narvon a Domhain, pak musíme s bitvou za ní. Musíme se stát nepřítelem, kterého se Rhin bojí.“

„Vítězstvím v jedné bitvě se nerozhodne válka,“ namítl Drust. „Jdeš na to dobře, ale tady v bažinách si můžeme Rhin pěkně povodit.“

„Je mi naprosto jasné, že válku jsme nevyhráli,“ řekla Edana hlasem náhle plným chladu. „Nepoučuj mě. Nejsem děcko a ztráty a těžkosti pro mě nejsou novinka.“ Po všech se rozhlédla. „Každý večer, když usínám, a každé ráno, když se probouzím, mám před očima neustále jedno a to samé. Svou mrtvou rodinu. Své přátele, zavražděné. Svůj domov v plamenech. Svůj lid. Kdo o ně pečuje, zatímco jsme tady? Nikdy nezapomínej, co všechno nám Rhin vzala. Nastal čas získat něco z toho zpět. Čas zaútočit.“

Drust si odfrkl.

„Nemůžeme se Rhin postavit v otevřeném poli,“ zavrčel Pendathran.

„Jistěže ne,“ odtušila Edana. „Na to je nás málo — ani ne dvě stě mečů — to ale můžeme využít ve svůj prospěch. Můžeme se rychle přesunout, rychle udeřit. Zase zmizet, udeřit jinde. Ukázat Rhin i lidem Ardanu, že máme zuby.“

Pendathran přikývl, očividně nad tím přemýšlel. „S tím si ale nevystačíme na dlouho.“

„Přesně tak,“ souhlasila Edana. „A proto se musí roznést zpráva, že Rhin prohrála velkou bitvu, že její regent Evnis je mrtvý a...“ zhluboka se

nadechla, přitom zalétla pohledem k Vonnovi, „že se vrátila právoplatná královna Ardanu. Lidé musí vědět, že se na ně nezapomnělo. Já je znám. Když jim nabídneme naději, připojí se k nám.“

Pendathran se podíval na Drusta. Dlouho na sebe mlčky hleděli, až Drust konečně zachmuřeně přikývl.

„Kdy se z té holčičky, kterou jsem houpal na kolenou, stala ta nebojácná velitelka, kterou mám teď před očima?“ podivil se Pendathran.

Edana se jen usmála, i když očima letmo pohlédla s uznáním ke Camlinovi a Halionovi, kteří s ní před tím oba dlouze hovořili, probírali možnosti.

I když pravda je taková, že většina toho plánu pochází z její hlavy.

Ozvalo se pleskání křídel a Crať přistál na kameni vedle Edany.

„Drassil?“ zakrákal.

„Obávám se, že do Drassilu nepojedeme,“ odpověděla Edana vráně ve vši vážnosti.

„Špatně, špatně, špatně,“ zavřískal Crať a prudce přitom máchal křídly. A pořád dokola mručel: „*Válka bohů, sedm Pokladů, Brina, Corban,*“ stále znovu a znovu.

„Teď jsme potřeba tady, Crafe,“ namítla Edana a natáhla ruku, aby vránu pohladila po načepýřeném peří. Crať se na ni podíval a pak se vznesl se znechuceným kráknutím do vzduchu a odletěl.

Edana ho ještě chvíli sledovala, temnou skvrnu, která se rychle vytrácela.

Camlin následoval Edanu z mýtin. Slunce klesalo za stromy, od jezera sem zalétly vůně jídel a jemu zakručelo v břiše.

„Jak chceš naložit s tím lupem u jezera?“ zeptal se Edany, když ji dostihl.

„Vzít si, co pobereme, zbytek hodit do vody, aby to nemohla použít Rhin,“ odpověděla Edana.

„Hlavně si nech ty černé a zlaté pláště,“ doporučil Camlin. „Myslím, že by se mohly hodit.“

„Napadlo mě přesně to samé,“ souhlasila Edana s prohnáním úsměvem.

„Má paní,“ ozval se hlas za jejich zády. Byl to Vonn a tvářil se zadumaně. Zastavili a nechali ho dojít až k sobě.

„Crať — ty věci, co říkal —“

„Po našich přátelích se mi stýská stejně jako jemu,“ povzdechla si Edana netrpělivě a nenechala ho ani domluvit. „Po Corbanovi, Brině, Dathovi, Garovi, po ostatních...“ Odmlčela se, v očích vzdálený pohled. „Ale i kdybych je sebevíc chtěla vidět, nemůžu si teď odskočit na bláznivou výpravu do Drassilu. Jen cesta by zabrala půl roku a já mám povinnost ke svým lidem —“

„Špatně jsi mě pochopila,“ opáčil Vonn. „Jde o to další, co říkal, o válce bohů, o Drassilu a...“ Zhluboka se nadechl. „Potřebuju s tebou mluvit, o tom, co mi řekl otec, než umřel.“

„O čem?“ nechápala Edana.

„O sedmi Pokladech,“ odpověděl Vonn tiše. „Myslím, že vím, kde jeden z nich je.“

CORALEN

Coralen seděla v podřepu vedle Briny a dívala se, jak léčitka přejíždí rukama Bouřce po trupu. Vlkovčice už měla oči zase zavřené, dech sotva zřetelný, až vypadala mrtvá, ale když se jí zabodly Brininy prsty do žeber, ozvalo se sotva zřetelné zavrčení a zableskly se tesáky.

„Takže tohle bolí,“ zamručela si pro sebe Brina. „Promiň, drahoušku,“ tišila Bouřku a prsty jí nadzvedla pysky, aby si prohlédla barvu dásní, pak jí otevřela víčka, vzala postupně do ruky každou tlapu a ohnula ji v kloubech.

Musí to být zlé — Brina nikomu neříká drahoušku, ani kdyby přišel o celé kusy těla. Coralen zvedla oči, protože zaslechla hlasy zpoza útesu — Gar, který dával dohromady skupinu na prohledání okolí. I když zoufale toužila připojit se k nim a pomáhat s pátráním ze strachu, že by ostatní mohli něco přehlédnout, přesto nedovedla snést pomýšlení, že by opustila Bouřku.

„Dokážeš jí pomoci?“ zašeptala Coralen.

Brina si jí nevšímala. Když skončila, posadila se zpříma a zamyšleně sklonila hlavu. Po chvíli dlouze vydechla a přikývla, pak hbitým pohybem vytáhla lahvičku, do které ji předtím Coralen viděla seškrabovat obří krev. Trochu již se srážející krve nabrala, začala cosi mumlat, nadzvedla Bouřce pysk a potřela jí prstem bezvládný jazyk.

„Fuil namhaid, a thabhairt as shlaointe agus neart.“ Opakovala ta slova znovu a znovu, přitom Bouřce jemně masírovala hrdlo, aby jí pomohla polknout. Vzduch se ochladil a Coralen se otrásla. Jako by jí po páteři přeběhl pavouk. Najednou se Bouřka zachvěla, celým tělem jí projela křeč. Coralen

nedovedla určit, zda se jí to jenom nezdá, ale dech jako by se vlkovčici prohloubil a ustálil. Brina zmlkla a podívala se na Coralen.

„Co jsi udělala?“ zašeptala Coralen.

„Nikommu ani slovo,“ sykla Brina ostře, očima Coralen přímo provrtávala. „Bez toho je po ní. Odešla už moc daleko. Ani teď nejde říct. . .“

Gar si dřepel vedle nich, jeho obvykle nečitelná tvář nyní stažená obavou.

„Takže?“ zeptal se a podíval se z Briny na vlkovčici.

Brina stále hleděla na Coralen, čekala. Coralen neznatelně přikývla, Brina si povzddechla a zavrtěla hlavou. „Nevím. Je celá potlučená, má polámaná žebra, jedna plíce je probodnutá. V boku má díru na šířku mojí pěsti. A jestli ji nezabije nic z toho, pak by to pořád ještě mohla zvládnout ta ztráta krve.“ Pokrčila rameny. „Má ale silného ducha.“

„Nikdo nemá silnějšího,“ přitakal Gar.

„Jo. To jí dává naději,“ souhlasila Brina.

„Můžeme s ní pohnout?“ zeptal se Gar.

„Ne.“

„Pošlu sem hlídku. Coralen, tvoje oči potřebuju na hledání Corbana.“

Coralen přikývla. Špičkami prstů lehounce pohládila Bouřku po čenichu, na chvíli se ještě podívala na Brinu — a už se vyťahovala přes hranu útesu.

Coralen stála a zírala na mrtvolu medvěda, na okamžik neschopná slova. Byl mohutný — dvakrát tak vysoký jako kůň a třikrát tak široký.

Mrtvola nesla spleť ran. Nad plecích mu visel kus masa, spíš odtržený než useknutý. Přes polovinu těla se mu táhlo seknutí, které vypadalo jako od meče, žebra rozdrčená, krvavá zkáza posetá vločkami kosti.

„Corban,“ řekla Coralen a ukázala na ránu od meče.

„To ho ale nezabilo,“ odušil Farrell. „Tohle jo.“ Medvěd měl rozervané hrdlo, maso potřhané a povislé. Všichni už takové zranění znali z minulosti.

„Bouřka,“ řekl Gar.

„Tady jsme je našli,“ oznámil Pax, hlas zhrublý zármutkem. „Tady táta probodl obra kopím.“

„Popiš mi toho obra,“ požádal ho Gar.

„Měl vlasy plavé jako čerstvá sláma. Válečné kladivo. Vypadal... vládcovsky. Velitelsky. A mluvil s Corbanem.“

„Mohl by to být Ildaer?“ napadlo Laith.

Coralen při tom jméně pocítila šlehnutí zlosti, Gar ztuhl. Ildaer byl pán Jötunů. To on zabil Garova otce Tukula v Grammově usedlosti a přerazil Garovi žebra, když se Jehar pokusil obrovi pomstít za otcovu smrt.

Zem nesla stopy po dalších medvědech — nejméně čtyřech, možná víc — i po dalších obrech. Pošlapaná tráva vedla na sever do lesa, pryč od Drassilu.

Ildaer a Jötunové bojovali na straně Jaela z Isiltiru, který sám se zase spojil s Nathairem, takže logický závěr by zněl, že Jötunové odvěkli Corbana do Drassilu, že se zapojili do bitvy. Jenže jejich stopy vedly na sever.

„Kam to jdou?“ zeptala se Coralen.

Dath se pohnul jako první, prolomil kouzlo, kterým je spoutala medvědí mršina. „Netuším, ale postáváním tady nenajdeme ani je, ani Bana,“ prohodil.

„Kdy se to tady stalo?“ zeptal se Gar.

„Včera, po poledni,“ odpověděl Pax.

„Neviděli jsme žádné stopy po táboře,“ odtušila Coralen. „Žádné ohně, žádné zvalené místo na spaní. Hádám, že vyrazili na cestu hned, jak zajali Corbana, takže muselo být ještě dost světla, aby získali dobrý náskok. Když půjdeme po stopě a zjistíme, kolik toho ušli, než rozbili tábor, získáme lepší představu, jak daleko před námi jsou.“

Gar zabručel na souhlas a všichni se pak vydali vzhůru do strmého svahu, přičemž vkročili do husté vegetace.

Svah se srovnal a otevřel, větrovím nad hlavou sem pronikalo slunce. Poledne už minulo, den již započal svůj plíživý sestup k noci. Na jihu viděla Coralen Drassil, z pevnosti stoupaly sloupy dýmu. Vrátila se pohledem ke kopci, na kterém stála, k medvědím a obřím stopám, které vedly dolů, na sever, pryč od Drassilu.

Vtom zaslechla jakýsi pohyb, chrastot. Vmžiku držela v ruce meč a hledala si úkryt, ostatní postupovali stejně, Dath se založeným šípem. Laith

vytáhla z koženého pásu na prsou jednu ze svých vrhacích dýk dlouhou jako meč. Gar dal znamení Jeharům vpředu i vzadu a potom čekali.

Les před nimi byl zahalený stínem, takže Coralen moc neviděla, ale praskání větviček a listů na zemi i chrastění křovisek prozrazovaly mnoho nohou. Objevila se jakási postava, přikrčená, postupovala obezřetně, za ní se vynořovaly další temné stíny. Zablesklo se železo. Vtom Gar vykročil zpoza stromu, schoval meč do pochvy a dlouhými kroky mířil z kopce.

„Rád tě vidím,“ pozdravil Tahira, štítonoše Haelana — dětského krále Isiltiru. Válečník se zazubil a sevřel Garovo předloktí ve válečnickém stisku. Nebyl moc vysoký, zato široký ano a s mohutnými svaly. Paže vypadaly na jeho tělo příliš dlouhé. Kolem očí měl temné kruhy, kroužkovou košili měl na rameni rozřátou dlouhou ranou, kolem se srazila krev.

„Vás zrovna hledám,“ odvětil Tahir.

„A našel jsi nás,“ přitakal Gar. „Jak jsi věděl, kde hledat?“

„Jeden z mých kluků viděl Meicala, jak brání vchod do severního tunelu. Nikdo nebrání dveře pro nic za nic. Stáhli jsme se od hlavní brány, zamířili do lesa a vydali se okruhem sem.“ Za Tahirem se objevili další muži: čtyřicet, padesát, další se skrývali v šeru lesa. Většina na sobě měla rudé pláště Isiltiru. „Zabralo nám to celou noc a půlku dne, les se hemží Kadošim i Vin Thaluňany. Ale řekl bych, že jsme je poučili o správném strachu z lesa.“ Mezi vojáky za jeho zády se rozneslo souhlasné mručení.

„Kde je Haelan?“ zeptal se Gar a Tahirovi povadla tvář.

„To nevím. Zkoušel jsem ho najít.“ Tahirova ústa se zkrivila něčím mezi bolestí a hanbou.

„Je to vynalézavý kluk,“ odtušil Gar. „Vsadím se, že si našel nějakou díru, kam se schoval.“

„To doufám,“ odpověděl Tahir, v hlase se ozvalo zachvění.

„Kolik vás je?“ zeptal se Gar.

„Sto čtyřicet šest mečů, které mohou bojovat,“ odpověděl Tahir, „další asi tučet zraněných.“

„Vedl sis dobře, žeš zachránil tolik vojáků,“ pochválil ho Gar.

„Jo, no jo. Pomalu a pracně, tak se vyhrává bitva, jak říkávala moje stará máma.“ Tahir se rozhlédl. „Kde je Corban?“

„Zajatý, Jötuny. Zrovna jsme našli jejich stopu.“

Tahir se zamračil a odplivl si. „Obři,“ zamručel, pak se podíval zpět na Gara. „Takže. Co teď uděláme?“

Gar na něj jen hleděl a zamrkal.

Když jsou Corban i Meical pryč, stává se naším přirozeným vůdcem Gar. A to nejen pro nás — pro všechny, kteří bojovali v Drassilu. Je to pán Jeharů a Corbanův první rytíř. Coralen chtěla jenom najít Corbana, ale když jsou tady po lese porůznu rozestěti ti, kteří přežili, Gar musí brát v úvahu i další věci.

„Já jdu za Corbanem,“ odvětil Gar a zadíval se na stopu vedoucí na sever.

Tahir ho popadl za paži. „A co my?“ zeptal se.

„Ty a tvoji vojáci si chvíli odpočnete, napijete se, najíte se, ošetříte si rány.“

„Neměl jsem na mysli jenom nás,“ namítl Tahir a ukázal přitom na svoje muže. „Myslel jsem vojsko Drassilu. Mnozí jsou dosud naživu — cožpak je neslyšíš ještě pořád bojovat? Za Corbana. Nemůžeš je přeci jen tak opustit.“

Gar na něj jen koukl, ve tváři mu cukalo.

Coralen si dřepa vedle vyhořelého ohniště a prohrábla prsty popel. Byl studený, nezůstávala v něm už ani vzpomínka na horko. Zvedla oči. Dath na hraně stínu šfouchal do hromady medvědích výkalů.

Zapadalo zrovna slunce, les klouzal do vrstev šera. Po hovoru s Tahirem vyslal Gar průzkumníky, aby se pokusili shromáždit všechny přeživší z Drassilu na jedno místo. Coralen s Dathem a Kullou se vydali najít tábořiště obrů.

Vyskočila na nohy a dala se do běhu. Stopu, kterou po sobě obři nechali, bylo snadné sledovat.

Postupují s velkou jistotou, ani se nesnaží zakrýt známky svého průchodu. Vůbec je nenapadlo, že bychom je mohli pronásledovat. Kéž by se mi je podařilo dostihnout — možná by pak šlo jim pod rouškou noci Corbana ukrást...

„Je už moc tma — ztratíme stopu,“ zavolal za ní Dath, ale Coralen si ho nevšímal, jen dál utíkala do lesa a následovala ušlapanou cestu vzhůru do prudkého kopce. Vyšplhala až nahoru a zastavila se. Nakopla kámen porostlý mechem a klesla na mysli, když si uvědomila všechny důsledky toho, co tady uviděla.

„Stará silnice obrů,“ oznámila Dathovi s Kullou, když ji dostihli. Jaelovo vojsko ji před nedávnem znovu vystavělo. „A postupují rychle.“

„Jo,“ řekla Kulla. „Ať už mají namířeno kamkoli, chtějí tam být brzy a s pronásledováním si hlavu nelámou.“

„Nejspíš věří, že máme všichni trochu napilno s Nathairem v Drassilu,“ dodal Dath. Podíval se na Coralen. „Jak velký mají podle tebe náskok?“

„Den,“ zabručela Coralen. „Jestli se budou držet té silnice, tak možná deset, dvanáct líc.“

„Takže dneska v noci je nedostihneme.“

Coralen nasála dlouze vzduch. „Ne,“ zamručela.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Dath.

Chci utíkat, běžet, dokud je nenajdu. Nenajdu jeho. Ale teď už žádná rychlá záchrana nepřicházela v úvahu. Jestli je dostihnou za pět dní, budou mít štěstí. Nejspíš za víc, pokud se medvědi dají do běhu.

„Zpátky za Garem,“ řekla.

Do tábora se vrátili v dobrém čase, když se vezme v potaz, že putovali téměř poslepu, z měsíčního svitu nad korunami stromů sem pronikalo sotva mihotání.

Všude byli válečníci, srocení kolem nevelkých ohňů obestavených zástěnami ze spletených větví, aby se skryl jas plamenů. Coralen zahlédla Gara u jednoho z větších ohňů se skupinkou vojáků — stál tam Tahir a stejně tak další, které ráda viděla: Wulf ve své medvědí kožešině a se sekyrou na zádech, zápasník z jam Javed, drobný a šlachovitý, za nimi obrysy obra.

Gar si jí všiml hned, když vešla na mýtinu, a jejich pohledy se střetly. Coralen přikývla na znamení, že tábor Jötunů našla.

„Mělo by se zaútočit, napadnout Drassil teď,“ řekl Javed. „To nebudou čekat. Uvnitř jsou Vin Thaluané.“ V hlase se mu ozývalo sotva skrývané ostří. „A je tam i Lykos, pirát, co mi věnoval tohle.“ Vytočil se, aby ukázal jizvu vypálenou zezadu na rameni, jakousi propletenou spirálu. „On a jeho muži provedli tohle a spoustu ještě horšího mnohým z nás,“ pokračoval Javed a mávnutím ukázal na své válečníky. Mezi těmi se ozvalo zlostné mručení.

„Nakopni vztekle kámen a ukopneš si palec,“ odušil Tahir.

Javed na něj jen zíral. Obr za nimi se zasmál, hluboce a dunivě jako buben.

„Jen něco, co říkávala moje stará máma,“ zamumlal Tahir.

„A to ksakru znamená co?“ zamračil se Javed.

„Že jednáním v zlosti dosáhneš jenom vlastní záhuby,“ vysvětlil Gar. „Zlost je nepřítel.“ Otočil se ke skupince vedle sebe. „Fachene z rodu Benothi,“ pokračoval. „Co by radil tvůj klan?“

Obr předstoupil do světla plamenů, za ramenem se mu rýsovala dvouhlavá sekýra.

„Balur Jednooký je zraněný, na rozhraní života a smrti. Ethlinn ho neopustí. Bez něj bojovat nebudeme.“

Gar zamyšleně přikývl. „Kolik tvých soukmenovců je s tebou?“

„Dvacítka. Další se možná toulají Fornem.“ Obr pokrčil rameny.

„Pošlu s tebou Brinu, až se za nimi budeš vracet.“

„Dobře. Ethlinn mě prosila, abych tě o ni požádal.“

„Nemůžeme přeci nedělat nic,“ vyhrkl Javed.

„Nemám v úmyslu nedělat nic,“ odušil Gar.

Do hovoru se vložily další hlasy, každý navrhoval jiný postup — útoky, přepady, strategie.

Tohle se může táhnout celou noc.

Coralen se prosmýkla kolem té nevelké rady a vydala se na okraj mýtiny. Přes hranu tu visel narychlo vyrobený provazový žebřík, dole na břehu řeky blikal další ohýnek. Coralen hbitě sešplhala dolů a našla Brinu s Bouřkou. I Farrell tu seděl opřený zády o útes, oči měl zavřené a jeho velká paže ležela Bouřce na plecích.

„Jak se jí vede?“ zeptala se Coralen.

Brina na ni pohlédla smutnými očima, ve svitu ohně se zaleskly slzy.

„Obávám se, že tenhle souboj nevyhraje,“ odušila léčitelka.

Coralen se sevřelo srdce. *Ale použila přeci magii, pronesla kouzlo.* „Ale to, cos udělala...“

„Pomohlo to,“ odvětila Brina, „dodalo jí to sílu, ale ta její zranění...“ Podívala se na Farrella, pak ztišila hlas, takže přešel v sotva víc než šepot.

„A použila jsem krev obrů. Krev jiného vlkovce nebo něčeho blíž jejímu druhu by měla větší moc.“

„Půl lígy odsud leží mrtvý medvěd,“ řekla Coralen. „Jeden z těch, co na nich jezdí Jötunové.“

Brina sáhla do pláště a vytáhla prázdnou lahvičku. „Napln tohle jeho krví,“ řekla, chytila Coralen za ruku a sevřela ji v prstech. Podívala se na Bouřku, na její mělký dech. „A pospěš si.“

Coralen si pospíšila.

Když se vrátila, většina tábora spala. Gar a ostatní velitelé dosud pokračovali v hovoru.

Brina seděla u Bouřky sama, ohýnek praskal a vrhal stíny na léčitelku i vlkovčici. Brina si beze slova vzala lahvičku a vmasírovala tekutinu Bouřce do dásní a jazyka.

„*Fuil namhaid, a thabhairt as shlaointe agus neart,*“ mručela Brina znovu a znovu, její hlas zněl jako když po břidlici skřípe větev. Coralen naskočila husí kůže. Oheň jako by pohasl, pak vyšlehl jasněji, kdesi praskl klacík. Vlkovčice se pohnula. Zvedla hlavu a zadívala se na Brinu svýma jantarovýma vlkovčímá očima.

„Vrať se k nám,“ zašeptala Brina. „Corban tě potřebuje.“

Bouřka zaškubala nohama a chabě zavrčela, potom si s povzdechem položila hlavu zpátky na zem.

„Děkuju,“ řekla léčitelka Coralen a vypadala vyčerpaně.

Na zem dopadlo něco hlíny a to už se z temnoty vynořili Dath, Kulla a Laith, až probudili Farrella.

„Jak je na tom?“ zeptal se Dath.

„O trochu silnější,“ odpověděla Brina.

„Budeme se střídat na hlídce,“ oznámil Farrell. „Dokonce i ty musíš spát.“

„Inu, projednou máš možná pravdu,“ zamručela Brina. Stočila se k ohni, přetáhla si přes hlavu plášť. „Probudte mě, kdyby se něco změnilo. A ať nikdo neusne na hlídce.“ Z pláště se vynořil kostnatý prst a zahrozil jim.

Brinin dech se do pár okamžiků proměnil — zpomalil se a prohloubil.

„Takže,“ zašeptal Dath Coralen, jakmile si byli jistí, že Brina tvrdě spí. „Kdy odcházíme?“

„Jak to myslíš?“ nechápala Coralen.

„Ty vyrazíš za Corbanem. My jdeme taky.“

Coralen se už předtím rozhodla, že se vytratí krátce před prvními paprsky, že vyklouzne dřív, než se tábor probudí a začne dotírat otázkami. Potřebovala využít každický okamžik světla. Možná ještě nechá vzkaz pro Gara. Bylo očividné, že jeho je potřeba tady, že jeho povinnosti ho přinutí zůstat a dohlédnout na boj proti Nathairovi.

„Vy nemůžete jít,“ ohradila se Coralen, „Farrell s Laith nadělají moc hluku, jsou moc pomalí.“

Farrell se naklonil blíž. „Ban je můj kamarád. Víc než to. Blížší než rodina. Já jdu za ním, s tebou nebo bez tebe.“ Pokrčil rameny. „Radši bych cestoval pospolu. Ale tady rozhodně nezůstanu.“

Coralen se na všechny podívala, v očích uviděla odhodlání.

„Tak dobrá,“ řekla. „Před úsvitem.“

Ráno přišlo šedivé a vlhké, falešný úsvit poskytoval polovinu světla, které Coralen potřebovala, aby viděla za žhnutí plamínek udržovaných celou noc kvůli Bouřce na zahřátí. Farrell, Dath, Kulla i Laith tu všichni už zůstali a střídali se na stráž u Bouřky. Teď se všichni tiše postavili a ověřovali, že mají zbraně i brašny.

„Vyrazila bych s vámi, nebyť Bouřky,“ ozvala se Brina a zavrtěla se pod pláštěm.

„My víme,“ odpověděla Coralen.

Brina ohmatala spící vlkovčici. „Srdce jí tluče s větší silou,“ řekla.

„To je dobrá zpráva,“ usmála se Coralen. Přikrčila se k Bouřce, prohrábla jí prsty hustou srst na krku a dala jí pusku na hlavu.

„Já se vrátím, i s Corbanem,“ zašeptala.

„Přiveďte ho,“ řekla za nimi Brina, když odcházeli.

To hodlám — nebo umřu při snaze o to.

Tábor na mýtině byl ještě nehybný a tichý. Coralen a ostatní opatrně procházeli mezi spícími postavami. Když vklouzli mezi stromy, vykročila před ně postava.

Gar.

Na zádech měl vak a ve tváři zachmuřený pohled. Podíval se na ně a ostře kývl.

„Dobře. Takže za nimi.“

„Mysleli jsme, že ty budeš potřeba tady, že budeš muset zůstat,“ řekla Coralen.

Vrhl na ni tvrdý pohled.

„Jenom smrt mi zabrání, abych nešel za Banem.“

CORBAN

Corban se probudil do bolesti. Když otevřel oči, hleděl vzhůru na kropenatou spleť listů a větví, kterou pronikalo našedlé světlo. Celé to bylo v pohybu jako oblaka letící po nebi.

Ne, to ne stromy. To já se hýbu. A jsem ve Fornu, uvědomil si. *Pořád ještě ve Fornu*. Pocítil úlevu. Být ve Fornu nebylo špatné. Les se mu líbil a také to znamenalo, že ho od Drassilu a přátel nedělí tisíc líc — pokud ještě žijí. Ale to ustavičné houpání a nárazy, to nebylo dobré — v prsou mu vystřelovala bodavá bolest a koleno mu s každým úderem srdce tepalo hlubokým, tupým tlakem. Kromě toho cítil příšerný puch, pižmový a zatuchlý, ze kterého se mu zvedal žaludek.

Čas plynul jako v mlze. V myšlenkách se zatoulal k Zásvětí, k setkání s Meicaem.

On mě využil. Lhal mi. Zároveň mu ale musel dát i za pravdu. Corban opravdu musí najít své přátele, stanout vedle nich.

Jak? To je ta otázka. Když jsem zbitý a zlámaný. Zajatec putující Elyon ví kam.

Pomalu pohnul hlavou, z boku na bok. Viděl, že leží na narychlou zbudovaných nosítkách, které kdosi nese lesem. Za ním se rýsovalo jakési obrovské tělo, zvíře porostlé hustým kožichem, s černým čenichem a čumákem, v čelistech se ježily žluté tesáky.

Medvěd. Jeden z jötunských medvědů.

Vtom se nad něj snesla tvář, bledá a plavovlasá, dlouhý zapletený vous spadal téměř až Corbanovi na obličej. Corban v ní poznal jednoho z těch

obřů, kteří ho odvěkleli pryč od Bouřky. „Já tě zabiju,“ sykl Corban a bezděčně sáhl po meči. Když prsty nahmataly jen prázdnou pochvu, vzpomněl si, že meč nechal v těle obra, ještě tam na té mýtině, kde on a Bouřka bojovali s třemi obry a zabili je.

Obrovy oči sledovaly Corbanovu lapavou bezdechost, pak zabručel.

„Dneska žádného dalšího Jötuna rozhodně zabíjet nebudeš,“ odvětil obr tlumeně. „Ale máš správného ducha.“ Uchechtl se. „Tohle štěně má ještě v břiše oheň. Halo,“ zavolal přes rameno, „nakonec z tebe snad přeci jen bude léčitelka.“

„Jsem léčitelkou už čtyři sta let, ty hlupáku,“ ozvalo se v odpověď.

Obr se podíval zpět na Corbana, ověřil, jak pevně má uvázaný obvaz na roztržštěné noze, a Corbanovi projela tělem bolest.

„Ne abys nám umřel,“ upozornil ho obr. Vedle něj se zjevila další obří tvář, tentokrát rusovlasá a zamračená.

„On a ta jeho vlkovčice zabili Hronna, Rulfa a Lut,“ zaburácel nový obr, natáhl ruku velikou jako lopata a vyťal Corbanovi políček. Už jen ta facka by stačila, ale k tomu ještě ten žár, který mu vyšlehl v hrudi, zapůsobil jako rána kladivem a Corban vykřikl. Svět se propadl do temnoty. Poslední, co slyšel, byly hlasy obřů křičících jeden na druhého.

„Tohle vypij,“ přikázal hlas.

Cosí mu strčili do dlaně — mísu — a Corban si k vlastnímu překvapení uvědomil, že sedí opřený o strom. Provaz ho poutal k jeho mohutnému kmeni.

Ne že bych byl schopný vstát a dát se na útěk.

Před ním dřepěli dva obři, oba zahalení šerem Fornu. Jeden z nich byl ten plavovlasý, se kterým mluvil prve. Zpoza nich se ozývaly známé zvuky budování tábora, tam, kam už sotva dohlédl, se jako stíny pohybovaly postavy.

„Pij,“ opakoval hlas, kolem zápěstí se mu sevřela mohutná ruka a zvedla mu mísu ke rtům. Corban si přičichl a pokrčil nos nad tím povědomým pachem: obsah voněl po hlíně.

„Brot,“ zamručel.

„Ty znáš brot?“ zeptal se překvapeně hlas.

Corban se zadíval do šera a viděl, že druhá z těch stínových postav před ním byla žena, její tvář samá hrana ještě zvýrazněná matným svitem měsíce.

„Jo,“ zamumlal Corban. Nedůvěřivě si znovu přičichl.

„Dělej,“ ozval se hlas. „Kdybychom tě chtěli zabít, bylo by už po tobě.“
Pravda. Proč mě vlastně nezabili?

Usrkl si, brot připomínal hutností spíš kaši než tekutinu. Když sousto spolkl, ucítil jakousi pachut', hořkost.

„Nechutná stejně,“ odtušil Corban.

„Jako co?“

„Jako ten, který mi dával Balur.“

Nastala odmlka, obři na sebe pohlédli.

„Balur *Jednooký*?“ zeptal se plavovlasý obr.

„Jo,“ přitakal Corban. „V tomhle je ještě něco. Vodilka?“

Další ticho.

„Ano,“ potvrdila obryně. Zněla skoro potěšeně.

Vodilka proti infekci, říkávala vždycky Brina. Čím horší chuť, tím lepší pro tělo. Tomu poslednímu jsem nikdy docela nevěřil.

Ze stínů se vynořila další postava.

„*Bogadh*,“ řekl nově příchozí a v příštím okamžiku už Corban slyšel úder křesadla, vyletěly jiskry a vzplála pochodeň.

Corban zamrkal, na chvíli odvrátil oči.

„Podívej se na mě,“ přikázal nový hlas — skřípavý rachot, přísný a zlověstný. Ruka uchopila Corbana za obličej a zvedla mu bradu. Díval se na dalšího plavého obra, tlustý válečnický cop měl propletený rudozlatým drátem. Rameno a hrud' měl ovázané obvazem, uprostřed se rozlévala temná skvrna.

„Ty jsi Ildaer, král Jötunů,“ řekl Corban.

„Náčelník, ne král,“ zamručel Ildaer. „Ale kdo jsi ty?“

„Proč ještě dýchám?“ zeptal se Corban. „Tam na mýtině jsem ti zabil medvěda a tři obry z tvého rodu.“ *S velkou pomocí od Bourky.* „Proč mě necháváte naživu?“

„Ty mi nebudeš klást žádné otázky,“ ozval se Ildaer a jedním tlustým prstem štouchl Corbana do žeber.

Corban potlačil výkřik, vyšlo z něj jen přidušené syknutí.

Ildaer ohmatl Corbanovu natrženou vestu, chvíli se zdržel u Jasně hvězdy vyšitě na prsou, ozkoušel kroužkovou košili, promnul její články mezi prsty. Souhlasně zamručel, pak se přesunul ke kruhu, který měl Corban navlečený na paži pod ramenem. Ten dostal Corban v Drassilu, spirálu z tmavého kovu protkanou stříbrnou žilkou, na obou koncích spirálu zdobila vlkovčí hlava s vyceněnými tesáky. Byla to překrásná věc a pro Corbana znamenala o to víc, že mu připomínala onu noc v Drassilu, kdy mu celé vojsko přísahalo věrnost a on se zavázal svým slibem zase jim. V hrdle se mu cosi zadrhlo a mrkl, aby zahnal slzy.

„Kdo jsi?“ opakoval Ildaer otázku.

„Nikdo,“ vydechl Corban. Když to takhle otevřeně doznal, vzmohla se v něm hořká beznaděj. *Rozhodně ne ta Jasná hvězda, za kterou mě všichni měli. I já sám jsem tomu uvěřil. Ve skutečnosti jsem ten největší hlupák, to jsem.*

„V tomhle je dovednost obrů,“ odtušil Ildear a pohladil prsty spirálu na Corbanově paži. „V Grammově usedlosti stáli válečníci kolem tebe. Tys rozkazoval a oni poslouchali. A včera tě muži přišli zachránit.“ Sklonil se blíž, jeho tvář se téměř dotkla Corbanovy, jeho malá očka ho provrtávala. „Já si nemyslím, že bys byl nikdo. Začni jménem. Řekni mi, jak se jmenuješ.“

Corban pevně stiskl rty.

„Můžu ti způsobit bolest,“ odtušil zcela věcně Ildaer, otevřel dlaň a zlehka ji položil Corbanovi na zraněné koleno. Corban nasál vzduch, ale neřekl nic.

„Tvoje jméno,“ opakoval Ildaer a protáhl si přitom prsty.

„Něco za něco,“ namítl Corban tak klidně, jak jen dovedl.

Na jeden dlouhý, potom zbrocený okamžik na něj Ildaer jenom zíral. Pak se ale obrova tvář pohnula úsměvem, knír zacukal.

„Kuráž tedy máš, prcku, to se musí nechat. Vyjednávat se *mnou*, v *téhle* chvíli? Inu dobrá — něco za něco. Takže: jak se jmenuješ?“

„Jsem Corban ben Thannon,“ odpověděl Corban a zvedl přitom bradu vysoko. *To jsem. Syn svého otce, nic víc, nic míň.* A v tu chvíli se mu po tátovi zastesklo s takovou prudkostí, jako dosud nikdy, a také v něm vzpomínka na něj ještě nikdy nevyvolala větší hrdost.

Ildaer zamyšleně pokýval hlavou, jako by si to jméno otáčel v hlavě.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Hněv.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.